

17de JAARGANG, NR. 318
27 MEI 2019

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWS**
4 JAZZ OP PAPIER
6 JAZZ OP DE PLAAT
 Arifa, Erker/Van Vliet,
 Larry Grenadier, Maarten Hogenhuis,
 Mark Lotz Trio e.a.
11 JAZZ OP DE PLANKEN
 Rembrandt Frerichs en Paolo Fresu,
 Luik Jazz Festival.

EN VERDER O.A.:

- 14** IM Cees Schrama (Jeroen de Valk)
16 Peter van Steeden (Eric M Frans)
17 Jazz in Deventer (Lo Reizevoort)

15,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2019

NR. 319 KOMT 10 JUNI UIT

NIEUWS

CEES SCHRAMA OVERLEDEN

Toetsenist Cees Schrama is 22 mei in zijn woonplaats Baarn overleden. Hij was 82 jaar oud. Schrama was een vurig pleitbezorger van de jazz, onder meer ruim dertig jaar als presentator van het radioprogramma Sesjun.

"Cees heeft intens genoten van een lang en - zoals hij regelmatig zei - fantastisch leven. Nestor en promotor van de jazz in Nederland, muzikant, producer, presentator, organisator, en nog heel veel meer: muziek was zijn passie en levenswerk", aldus de familie bij de bekendmaking van zijn overlijden. Na zijn muziekstudie werd Schrama beroepspianist. In de jaren vijftig en zestig was hij lid van verschillende jazzformaties, waarmee hij in binnen- en buitenland te horen was. Als studiomuzikant is hij op tal van popplaten te horen, zoals 'Venus' van Shocking Blue (hij bedacht het intro) en tracks van (The) Golden Earring(s). Eigen formaties waren Funky Eight en Casey & The Pressure Group. Schrama werkte voor platenmaatschappij Polydor en was 24 jaar lang bestuurslid van BUMA/STEMRA. Ook was hij jarenlang betrokken bij het North Sea Jazz Festival. Zijn belevenissen tekende hij in 2007 op in het boek 'It don't mean a thing'. In 2005 werd hij benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Op woensdag 29 mei is er vanaf 12.00 uur een afscheidsbijeenkomst in theater De Speeldoos in Baarn, waar op zijn verzoek live jazz wordt gespeeld.

[...Jeroen de Valk herdenkt op pagina 14](#)

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDE 2003

Mo van der Does (links) met zijn eerste prijs. (Foto: Arno Lucas)

SAXOFONIST MO VAN DER DOES WINT CONSERVATORIUM TALENT AWARD 2019

In de Verkadefabriek in 's-Hertogenbosch heeft saxofonist Mo van der Does zaterdag 18 mei de achtste Conservatorium Talent Award (CTA) gewonnen. Hij ontving 5.000 euro en mag tijdens Jazz in Duketown 2020 optreden. De saxofonist kreeg de prijs uit handen van Commissaris van de Koning Wim van de Donk.

De vakjury bestond dit jaar uit Aad van Nieuwkerk, Bartho van Straaten, Rob Horsting, Sophie Blussé en Benjamin Herman. Alle deelnemers (pianist Daniel van der Duim, gitarist Ante Medic, zangeres Daphne Horsten, bassist Louise van den Heuvel, Maastricht, winnaar Van der Does, trompettist Jurgen Scholtanus, bassist Simon Kalbasker en drummer Jens Meijer) gaven een optreden van een half uur, waarbij de jury lette op speltechniek, improvisatie, overtuigingskracht, creativiteit en presentatie. Juryvoorzitter Aad van Nieuwkerk: "De jury houdt van de traditie van jazz waarin nog zoveel mogelijk is, maar net zoveel houden we van relevante ontwikkelingen en originaliteit.

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

...vervolg Conservatorium Talent Award

We zijn onder de indruk van wat Mo van der Does heeft laten horen, maar we zijn ook heel benieuwd naar wat er nog mogelijk is buiten die traditie, naar het eigentijdse dat we nog mogen verwachten van de winnaar van de Conservatorium Talent Award 2019."

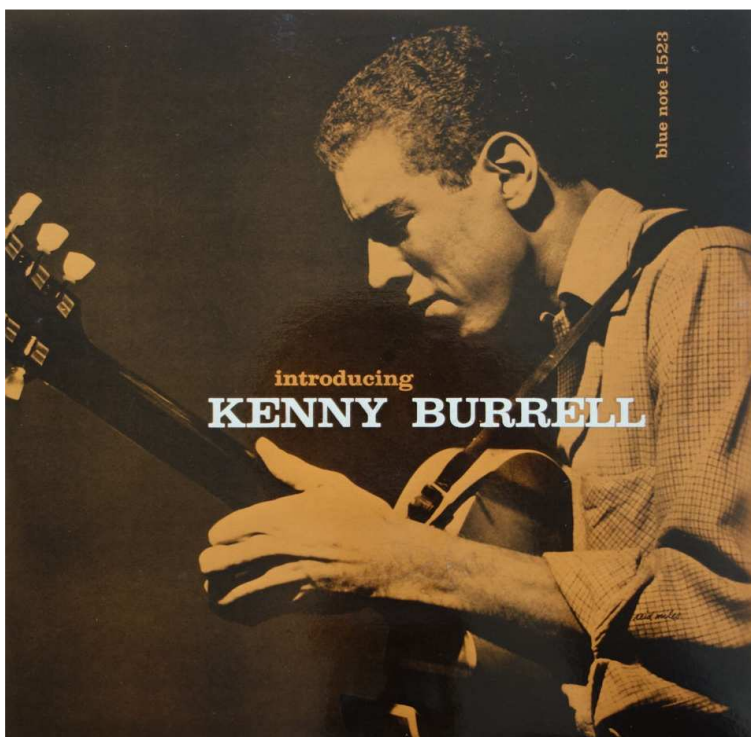
De strijd om de Award is een onderdeel van het festival Jazz in Duketown. De deelnemers volgen allemaal een bachelor - of masteropleiding aan een van de Nederlandse conservatoria en worden door hun opleiding aangemeld. Eerdere winnaars waren onder anderen: Prashant Samlal (2018), Sanne Rambags (2017), Lizzy Ossevoort (2016), Sebastiaan van Bavel (2015) en Maarten Hogenhuis (2014).

Michiel Braams 'Het XIJZ der Bik Bent Braam' in Latijns jasje

Michiel Braam heeft zijn in 1995 geschreven 'Het XIJZ der Bik Bent Braam' omgewerkt tot een nieuw stuk: 'El XYZ de Son Bent Braam'. Het nieuwe 'XIJZ' is een latin-stuk dat in 26 delen loopt van 'Apagado' tot 'Zafio'. De bewerking herbergt de stijlen mambo, bolero, cha-cha, montuno, merengue, calypso, son, rumba, bembé, boogaloo, mozambique, samba, afro en danzón. De Son Bent Braam zal het op 23 en 24 december spelen op het festival Stranger than Paranoia. De Son Bent heeft onder anderen André Groen, percussie; Martin Gort, percussie; Angelo Verploegen, trompet; Ilja Reijngoud, trombone en de saxofonisten Frans Vermeerssen en Efraim Trujillo in de gelederen.

Lorenzo Di Maio en Stéphane Galland krijgen Sabam Jazz Award

Gitarist Lorenzo Di Maio (aanstormend talent) en drummer Stéphane Galland (gevestigde waarde) hebben 17 mei in Luik een Sabam Jazz Award gekregen. "Deze prijs erkent zijn grote artistieke veelzijdigheid en de constante kwaliteit van zijn werk als componist-uitvoerder", aldus de jury over Di Maio, die 5.000 euro ontving. Galland werd geroemd om 'het warme en meeslepende geluid van zijn drums' en 'zijn talent en veelzijdigheid'. Hij ontving 10.000 euro. De Awards werden dit jaar voor de tiende keer uitgereikt. Ze zijn bedoeld voor muzikanten 'die zich van hun tijdgenoten onderscheiden door hun carrière en verwezenlijkingen in de jazz'. Het ene jaar worden Vlaamse muzikanten genomineerd, het andere Waalse. Sabam is de Belgische vereniging voor auteurs, componisten en uitgevers.

Kenny Burrell op de hoes van een van zijn eerste platen.

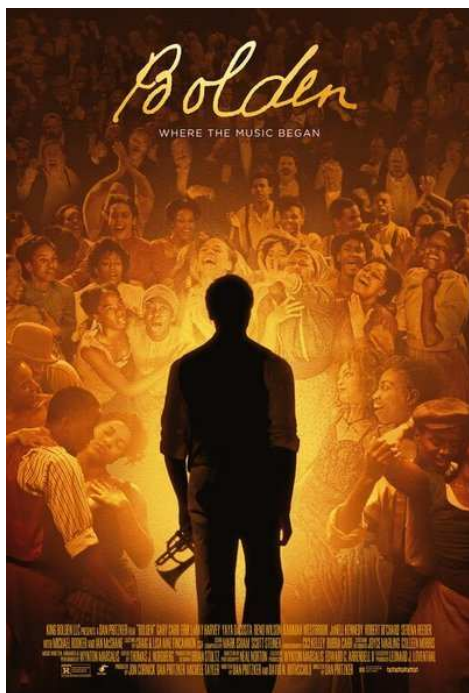
KENNY BURRELL IN FINANCIËLE PROBLEMEN

De 87-jarige gitarist Kenny Burrell heeft grote financiële problemen. Burrell is aan de bedelstaf geraakt door de kosten van medische behandelingen (na een ongeluk in 2016) en rechtszaken. Bovendien hebben fraudeurs zijn identiteit gestolen. Burrells vrouw Katherine heeft een oproep om hulp op internet gedaan.

Katherine Burrell: "It saddens and embarrasses me to desperately need and request help, but it is necessary at this point." Ze opende begin mei een fundraising-pagina op de website GoFundMe, met als doel 100.000 dollar binnen te halen. Inmiddels is de 150.000 dollar aan giften al gepasseerd, reden voor Kenny Burrell om alle gevers per brief hartelijk te bedanken: "I am extremely grateful for all of your expressions of love and appreciation. I feel encouraged to continue to do my best." The Jazz Foundation, een Amerikaanse stichting waar artiesten in nood kunnen aankloppen, herkent de situatie waarin Burrell zich bevindt: "This is a painful but inspiring example of what we see every day at the Jazz Foundation. Many of our legends do not have a partner at home to help them. This is why the organization exists, and we handle 30 emergency cases every day." (<https://www.gofundme.com/f/support-kenny-burrell>)

Canadase jazz centraal tijdens Jazzahead! 2020

Voor het eerst staat de jazz uit een land buiten Europa centraal tijdens het jaarlijkse evenement Jazzahead! in Bremen, Duitsland. Canada zal in 2020 partnerland zijn. Hans Peter Schneider, directeur van de organiserende Messe Bremen: "With more and more participants coming from countries outside Europe it is logical that we should now be choosing a non-European partner country for the first time." "Canadian jazz is a unique and diverse expression of different influences", menen de artistieke directeurs Ulrich Beckerhoff en Peter Schulze. Jazzahead wordt volgend jaar van 23 tot en met 26 april voor de vijftiende keer gehouden.

FILM OVER BUDDY BOLDEN IN BIOSCOOP

Onder de titel 'Bolden; where the music began' is op 3 mei een film over kornettist Buddy Bolden in de VS in roulatie gegaan. Regisseur en auteur Dan Pritzker presenteert de eerste Cornet King of New Orleans als dé uitvinder van de jazz. Wynton Marsalis schreef de muziek voor de film en is op trompet te horen.

Pritzker liep al zo'n twintig jaar rond met het idee om een film over Charles 'Buddy' Bolden te maken. Bolden leefde van 1877 (geboren in New Orleans) tot 1931. Hij stierf in een gesticht in Jackson, waarin hij was opgenomen vanwege schizofrenie. Over het leven van Bolden zijn weinig feiten bekend. In de film wordt Bolden gespeeld door Gary Carr, bekend uit de televisieserie 'Downton Abbey'. Ook van zijn muziek is weinig overgeleverd. Wynton Marsalis had als vertolker en componist van de filmmuziek (samen met onder anderen trombonist Wycliffe Gordon en klarinetist Victor Goines) dus niet veel om op terug te vallen. "Our ears are tuned much differently than they were in 1905. So the line Wynton had to dance along was to make something that resonated with the era but was appealing to modern ears", zegt regisseur Pritzker op de website van het blad Variety. Marsalis schreef achttien nummers voor de zeven man sterke groep van Bolden: 'with the cornet playing lead melody and improvising; a trombone playing a countermelody; two clarinets; and a rhythm section consisting of guitar or banjo, bass and drums.' Nog tien stukken werden opgenomen voor scènes met de band van trompettist Louis Armstrong. Een band met tien musici: "using the vocabulary and devices of that time", aldus Marsalis, "riffs, breaks, call and response, solos, shout choruses and a four-beat pulse that would come to be called swing." Alle muziek was al klaar en opgenomen toen de filmopnames in 2007 begonnen. Marsalis speelt de trompet zowel in de formaties van Buddy Bolden als die van Louis Armstrong. Volgens journalist Oliver Jones van The Observer (Los Angeles), die over de film zelf niet zo te spreken is, doet hij dat verdienstelijk: "His playing has a clarity, understanding and purpose that the rest of the film lacks. We may not get the real Buddy Bolden up on the screen, but thank goodness that at least the King's spirit is captured in the bell of Marsalis's horn."

Bekijk hier de trailer van de film:

<https://www.youtube.com/watch?v=80D1UrXqUsE>

Bezoekers Breda Jazz Festival om bijdrage gevraagd

Bezoekers aan het komende Breda Jazz Festival wordt met klem om een financiële bijdrage aan het gratis evenement gevraagd. Bij de hoofdingangen gaan medewerkers bezoekers over het festival informeren en meteen om een donatie vragen. Voorzitter Bart Wouters: "Er komen voorzichtig geschat wel 150.000 mensen naar het festival. Als die allemaal 1 euro zouden bijdragen, dan zijn we volledig uit de financiële problemen. Dan kan het festival veilig georganiseerd worden, met ook een programma op niveau." Het festival heeft structureel minimaal 50.000 euro extra nodig. "Dan kunnen we wat investeren. Nu sponsoren bands ons indirect door korting te geven op hun tarieven, alleen omdat ze het zo leuk vinden om in Breda te spelen", aldus Wouters op Bredavandaag.nl. "Het is echt niet vanzelfsprekend dat het festival er is. Ik hoop dat mensen een steentje bij willen dragen. Dat is echt nodig." Het festival blijft hoe dan ook vrij toegankelijk. Dit jaar is het Breda Jazz Festival van 30 mei tot en met 2 juni.

Vijf historische Rotterdamse jazzlocaties herdacht met concerten

Onder het motto 'Van Pschorr tot Bird' worden 30 juni vijf verdwenen Rotterdamse jazzlocaties herdacht. Het zijn De Sunship JazzBunker, De Cosmopoliet en de dancings op De Dijk, Mephisto, B14 en Dancing Pschorr. Op of vlak bij deze voormalige jazzlocaties vinden vijf buitenconcerten plaats. Saxofonist Benjamin Herman trapt om 13.00 uur bij het Leuvehoofd het programma af. Een uur later treedt zangeres Shirma Rouse bij het Maritiem Museum op met de Codarts Big Band. Om 15.00 uur verwelkomt mondharmonica-speler Hermine Deurloo op de Oude Binnenweg bij Café Timmer de concertgangers. Bij het Stadspodium staat om 16.00 uur drummer Joost Patocka klaar, een van de drijvende krachten achter de route. Drummer Niek de Bruijn sluit om 17.00 uur bij BIRD de dag af. Het programma is gratis te bezoeken en wandelend of fietsend te volbrengen. Het is ook mogelijk om slechts één of enkele concerten te bezoeken.

LAATSTE NIEUWS:

Duits orkest wint

Big Band Concours Haarlemmermeer

De Landesjugendjazzorchester Hamburg heeft 25 mei de Topklasse van het Internationaal Big Band Concours in Hoofddorp gewonnen. Winnaar in de eerste klasse werd Jelgava's Youth Big Band. In de jury zaten dit jaar onder anderen Kurt Weiss (voorzitter), Rob Horsting, Frits Landesbergen en Cees Kranenburg.

JAZZ OP PAPIER

STORYVILLE EN ZO, DEEL 2

Na Colliers jazzgeschiedenis duurde het bijna twintig jaar voordat anderen er zich aan waagden: Ted Gioia in 1997 en Alyn Shipton in 2001. Onderzoekers deden research naar deelonderwerpen: William Kenney naar de situatie in Chicago en de toeristische excursies op de Mississippi en Lawrence Gushee wierp zich op de Creole Band en zijn uitgebreide tournees vanaf 1914.

"Jazz legend has focused on the U.S. Navy Department's November 12, 1917, closing of 'Storyville,' New Orleans' celebrated red light district, as the fundamental impetus to the emigration of jazz musicians from the Crescent City. Since some of these subsequently famous New Orleans musicians also performed on the Streckfus Line's Mississippi River paddle wheelers, jazz also has been said to have 'come up the river from New Orleans.' But the closing of the official vice districts in cities like New Orleans merely dispersed their activities into the surrounding neighborhoods. Both bordello and dance hall continued to flourish, as the official closing of Chicago's 'Levee' district in 1912 amply proved. Moreover, as Richard Wang has pointed out, jazz legend ignores North American geography: the Mississippi River doesn't flow through or even very near Chicago.

"Many of them [these migratory early jazz musicians] had traveled extensively before settling into relatively lucrative, longer-lived Chicago jobs. [...] Immigration to Chicago thus did not necessarily signify uninterrupted residence; many jazz musicians discovered compelling economic and political reasons to keep a suitcase packed, and their music retained the subversive strains of social alienation."

William Howland Kenney - Chicago jazz, a cultural history, 1904-1930 - 1993
(pag. 3 resp. 12)

"[Louis] Armstrong, the many musicians who played with him, and those who followed him onto the riverboats did not migrate in the simplest sense of moving from some point in the South to settle down in Chicago. But neither did many male migrants, who tended to move in a generally northern direction from one job to another before taking on a major industrial center such as Chicago or Pittsburgh.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

New Orleans.

"Armstrong, of course, permanently left the riverboats in 1921 to return temporarily to New Orleans. His further migrations to the North came when he boarded an Illinois Central train to travel to Chicago to join King Oliver's Creole Jazz Band. He could not have gone there by riverboat, there being no waterway deep or wide enough between the Mississippi River and Chicago to convey him there. While working on the river, Armstrong occasionally returned to New Orleans, and he continued to spend much of his time performing on the road around the world."
William Howland Kenney - Jazz on the river - 2005
(pag. 65 resp. 66)

"Some of the impact of Jelly Roll Morton's 1926 recordings for Victor was surely due to the new electrical recording technology that made it possible for the string bass to be heard in a New Orleans jazz band. Consider for a moment how many great recordings of early jazz there are in which the bass part **that was always there in a New Orleans dance band** [vet, jjm] was absent.

"There is also the matter of the continued use of the brass bass (call it tuba or sousaphone), either because the public had become used to it or because many of its players were not that skilled as string bassists.

"The accumulation of evidence here presented will convince the reader, I sincerely hope, that the credit for the first jazz band to carry the gospel of New Orleans jazz to the heathen - as it were - must go to the Creole Band. This is not because they were African-American, but because of the duration and geographical scope of their nearly four years [1914-1918] in vaudeville, as well as what we know of their individual musical style in later years.

Lawrence Gushee - Pioneers of jazz, the story of the Creole band - 2005 (pag. 264 resp. 265 en 272)

"Many musicians insisted in later interviews that they hadn't played in the brothels themselves, which usually used only a pianist or a string duo or trio, if there was any live music at all. Many of the establishments had only mechanical pianolas, which the customers were expected to feed with their spare change. [...] The bands may not have been employed in the houses themselves, but the District attracted steady crowds, and many musicians found regular work in the District's cabarets and in its two dance halls, the Tuxedo and the 101 Ranch.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

"The entry of the United States into World War I in the spring of 1917, had led to a rush to supply war materials to the hurriedly assembling army. [...] African Americans from the southern states suddenly found themselves with employment opportunities that had never existed before. [...] For the New Orleanians, Chicago, on the L&N Railroad lines, offered the most opportunity, and there had already been a small but steady move north for some years. [...] For both the workers, who were earning more than they ever had in their lives, and the musicians who followed them, the emotions also were tied to their dreams of leaving the oppressive racism of the South behind them."

Samuel Charters - A Trumpet around the corner, the story of New Orleans jazz - 2008 (pag. 159 resp. 166)

"For about fifty years Milneburg, Spanish Fort, Bucktown, West End, and Little Woods were the main source of income for hundreds of black, white, and Creole New Orleans musicians. The site lives on in the tunes 'West End Blues' and 'Milenberg Joys'- the spelling was a printer's error. - In early jazz literature, the Storyville District, west of Tremé, where the prostitution business was concentrated, has been cited as the birthplace of jazz. It did play an important role in the development of the music, but as wind instruments were forbidden in the District prior to 1906, when the new dance music already had found its form, the birthplace claim cannot be maintained."

Eddy Determeyer - Big Easy big bands, dawn and rise of the jazz orchestra - 2012 (pag. 32)

"The standard accounts focus on Storyville, a red light-light district in New Orleans that existed for a scant twenty years [...] as the birthplace of jazz music. Close investigation of the facts casts more than a few doubts on this colorful lineage. [Quote Donald Marquis / Quote Pops Foster]. Other sources suggest that piano music was often featured in the bawdy houses - although in many instances player pianos were used - and that only a few locations employed larger ensembles."

Ted Gioia - The History of Jazz - second ed. 2011 (1997) (pag. 29)

"This neighborhood, the District as it was popularly known, otherwise called 'Storyville', had legalized prostitution until it was closed by the Navy in 1917. [...vervolg in de rechterkolom](#)

In addition to the cribs of the prostitutes, there were bars, tonks, and brothels, and it seems that many of the city's jazz musicians worked there. Many pianists were employed in the District, in the plentiful bars and tonks, and in the brothels themselves.

"[Jelly Roll] Morton used the lessons learned from ragtime to develop a distinctly new piano style, making syncopation a pervasive part of the music's fabric. He had done this before 1907, when he left New Orleans for the last time.

"This makes a compelling case for some of the earliest jazz ideas spreading through the United States by a very different route from the conventionally accepted 'up-the-river-to Chicago' method, and earlier in time by a decade or so."

Alyn Shipton - A New history of jazz - rev. and updated ed. 2007 (2001) (pag. 63 resp. 67 en 70)

Een latere vorm van studie is 'historiografie', de wijze waarop in de loop der jaren de jazzgeschiedenis is beschreven. In *Blowin' Hot and Cool: jazz and its critics* (2006) bestreek John Gennari het gehele veld (zie voor een recensie JF, 2 juli 2007). Bruce Boyd Raeburn beperkte zich in 2009 tot het geschrevene over New Orleans. Hij zet *Jazzmen*, het pionierswerk uit 1939 (zie boven), in een breder kader en komt tot de conclusie dat het boek ondanks de foute observaties wel degelijk van wezenlijke betekenis is geweest voor nadere studies. Uit Raeburns boek nog de volgende voetnoot:

"Several authorities have shown that the exodus from New Orleans was not the product of the closing of Storyville, which was already moribund [in verval] by 1913."

"According to [King] Oliver's wife, his arrest during a cabaret police raid was the cause for the move."

Bruce Boyd Raeburn - New Orleans style and the writing of American jazz history - 2009 (note 109, pag. 278)

Een pagina verder, in noot 127, verwijst Raeburn naar een artikel, waarin meerdere mythes worden besproken: Daniel F. Havens, *Up the River from New Orleans: The Jazz Odyssey - Myth or Truth?* In: *Popular Music and Society*, Vol. 11, issue 4 (winter 1987), pag. 61-74. Het artikel kwam in 2008 online - <https://bit.ly/2wifVQK> - maar is niet zonder meer toegankelijk. Wel kunt u terecht bij enkele universiteitsbibliotheken in Nederland. Uit de inleiding: "The Myth of the Jazz Odyssey is one of the most persistent and charming myths one encounters. Its substance is this. True jazz was born in New Orleans around the turn of this century, where it developed and flourished, to a large extent in Storyville. Once Storyville was shut down in 1917, New Orleans jazz, the true jazz, took to the water, sailing up the Mississippi River on those fabled riverboats. Thus was true jazz disseminated, first along the waterway, and subsequently throughout the United States. This paper will examine the Myth of the Jazz Odyssey and separate fact from romantic fiction." En zo zijn we terug bij ons uitgangspunt.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

ARIFA
Secret Poetry
Mundus Productions

Bezetting:

Alex Simu (klarinetten),
 Franz von Chossy (piano),
 Sjahin During (percussie).

Het zou me niet verbazen als we de naam van Chris Weeda binnenkort zien opduiken bij ECM-producties. In de helderheid van zijn producties kan de Nederlander zich zeker meten met zijn collega-producer, Jan Erik Kongshaug. Voor het nieuwe album van Arifa, 'Secret Poetry', is die helderheid enorm van belang. Je hoort namelijk ieder detail van het slagwerk van Sjahin During. En de kleurenrijkdom van zijn percussiearsenaal is bepalend voor de groepssound, want hij doet veel meer dan alleen een ritmische basis bieden voor de piano van Franz von Chossy en de klarinetten van Alex Simu. Veel van de muziek op het nieuwe album is rustig van tempo, zodat er optimaal kan worden gewerkt aan sfeer, lyriek en poëzie. De titel is natuurlijk niet voor niets gekozen. Verder bouwt de plaat voort op de voorganger, 'Anatolian Alchemy'. De vloeiende, melancholieke melodieën en de oneven maatsoorten verwijzen naar de Balkan, Turkije en de Arabische wereld. Je hoort de voorslagjes van de Bulgars/Griekse manier van klarinet spelen bijvoorbeeld in 'Thracian tale' en 'Naomi's dance' heeft zijn wortels duidelijk in Turkije. Hoe sterk de drie muzikanten in een kleine tien jaar naar elkaar toe gegroeid zijn, bewijzen de improvisaties die 'Secret Poetry' bevat. 'The temple', 'Anonymous lights' en 'Invisible ocean' zijn stuk voor stuk sterke, filmisch aandoende, spannende tracks die de hand van een componist zouden doen vermoeden. Het album wordt op 16 juni in het Bimhuis ten doop gehouden

Herman te Loo

Beluister hier het titelnummer:
https://www.youtube.com/watch?v=6rw_r0MwIJg

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

METE ERKER/JEROEN VAN VLIET
Pluis
Induplo Music

Bezetting:

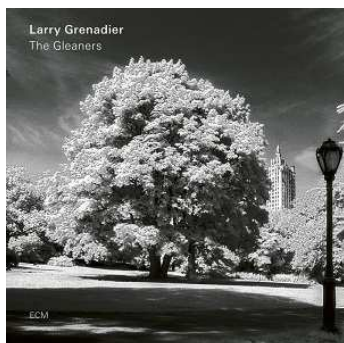
Mete Erker (tenorsax, sopraansax),
 Jeroen van Vliet (piano).

We hebben er lang op moeten wachten. 'Unseen Land' was in 2004 het debuutalbum van het duo van saxofonist Mete Erker en pianist Jeroen van Vliet. Intussen zijn ze wel op heel wat plaatopnamen te horen geweest (Estafest, Linden, Zeelandsuite), maar niet meer als duo. Gelukkig is er nu met 'Pluis' een waardige opvolger, met twee inmiddels zeer gelouterde en rijpe muzikanten. De titel is treffend gekozen, want de muziek die de heren hebben geschreven (gelijkelijk verdeeld met allebei vijf composities) is zacht en aambaar. Het omhullende vilten hoesje drukt het nog eens in duidelijke beeldtaal uit. Het is amper voorstelbaar dat er dit jaar nog een plaat wordt gemaakt die lyrischer en intiemer is. Bijna alle tracks kennen een rubato gevoel en een traag tempo. Alleen het geestige 'Dandelion' heeft een herkenbare ritmiek en 'Flow' presenteert zich als een 6/8 walsje. De rust en kalmte in de overige nummers biedt Erker de gelegenheid om zijn majestueuze, licht hese stem op tenor en sopraan te etaleren. En Van Vliet heeft ruim baan voor zijn lichte toucher waarmee hij sprankelende noten rondstrooit die een voorkeur voor de Franse impressionisten (Debussy, Ravel) verraden. De melodielijnen hebben vaak het gevoel van Europese volksmuziek, zoals John Surman dat ook tentoonspreidt. Het eerder genoemde 'Flow' (van de hand van Erker) is er een goed voorbeeld van.

Herman te Loo

Een nummer dat niet op het album staat:
<https://youtu.be/K8UM2MJlWTo>

LARRY GRENADIER
The Gleaners
 ECM records

Bezetting:

Larry Grenadier (bas).

Bassist Larry Grenadier heeft zijn bekendheid misschien wel het meest te danken aan zijn rol in het trio van pianist Brad Mehldau. Maar hij werkte ook met Joshua Redman, Joe Henderson en Pat Metheny, om er eens een paar te noemen. Momenteel speelt hij in het trio Fly met saxofonist Mark Turner en drummer Jef Ballard (met de laatste speelde Grenadier in het trio van Mehldau). Maar nu dus solo op 'The Gleaners', Engels voor sprokkelaars of arenlezers. The titel is gebaseerd op een film van Agnès Varda: 'The Gleaners and I'. Grenadier 'sprokkelt' heel wat vaardigheden en artistieke ideeën bijeen op dit album, van zijn helden en voorbeelden, maar vooral vanuit zichzelf. Dat levert twaalf stukken op, waarvan zeven van hemzelf zijn en de rest van onder anderen George Gershwin en Wolfgang Muthspiel. En er is natuurlijk een eerbetoon aan Oscar Pettiford. Het album is heel zorgvuldig opgenomen in de Avatar Studio's in New York. Grenadier speelt consequent afwisselend strijkend en plukkend. Dat maakt het nogal voor spelbaar. De gestreken tracks zijn boeiender en spannender. In 'Woebegone' speelt hij over zijn eigen opname heen en dat is ook te horen in het 'stereobeeld'. Daarnaast plukt en strijkt hij in deze compositie tegelijk. Wie tijdens een concert bij een bassolo behoefte krijgt aan de bar, zal dit album links laten liggen. Maar voor de echte liefhebbers laat Larry Grenadier grondig alle uithoeken horen van de grootste der violen.

Peter J. Korten

Beluister hier een stuk van de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=zrChvqHppq8>

MAARTEN HOGENHUIS TRIO
Rise & Fall
 Concerto Records

Bezetting:

Maarten Hogenhuis (sax),
 Phil Donkin (bas),
 Mark Schilders (drums).

Dat saxofonist Maarten Hogenhuis talent heeft is alom bekend, maar dat hij ECHT gebruik van dat muzikale talent maakt, laat hij op zijn nieuwe plaat 'Rise & Fall' overduidelijk zien. Van de elf stukken zijn de meeste van de hand van Hogenhuis zelf. Een mooie uitzondering is het stuk 'Lise', van Grote Prijs van Nederland-winnaar Eefje de Visser. En natuurlijk ook de schitterende uitvoering van Cole Porters 'Easy to love'. Begrijpelijk dat Hogenhuis hiermee zijn kunnen wil laten zien, maar hij heeft dat helemaal niet meer nodig. Het belangrijkste zijn Hogenhuis' eigen composities. De cd bevat een mooi drieluik à la 'Love supreme' rond de titel van de plaat: Rise & Fall. In nummer I eist de leider grotendeels zelf de hoofdrol op. Om daarna in versie II de uitstekend spelende Britse bassist Phil Donkin de 'lead' te gunnen. In 'Rise & Fall III' pakt drummer Mark Schilders volledig uit.

Het meest fascinerende nummer is zeker het tweede stuk van de cd: 'Missing fundamental'. Snelle saxloopjes worden hier gestapeld op een wat zware baslijn, waaronder dan weer een intensieve drumpartij zit. Erg mooi! Hier en daar roept Hogenhuis' spel mooie en positieve herinneringen op aan de in vergetelheid geraakte altist Thomas Chapin. Dat geluid horen we ook terug in andere nummers, zoals 'Painting by numbers'.

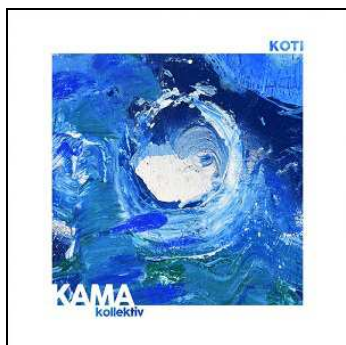
De laatste tijd is er discussie over wat nu echte jazz is. Dat is geen makkelijke discussie, maar of Maarten Hogenhuis echte jazz speelt, daar bestaat geen enkele twijfel: dit is echte jazz!

Bart Hollebrandse

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=tnWi4dA-XjU>

KAMA KOLLEKTIV
KOTI
Eclipse Music

Bezetting:

Kirsi-Marja 'Kiki' Harju (trompet, zang, mbira),
 Aurora Hentunen (piano, zang),
 Jonathan Nagel (bas, zang),
 Yoad Korach (drums, zang).

De leden van het KAMA Kollektive, aangevoerd door trompettiste Kiki Harju, komen uit Finland, Duitsland en Israël, maar wonen in Nederland. Ons land is nu hun land en dat verklaart de titel 'KIRI' van de debuut-cd. Kiri is het Finse woord voor thuis. Het thuis voor het gemengde kwartet – twee dames, twee heren – is Amsterdam.

Kirsi-Marja 'Kiki' Harju schreef acht van de negen stukken. Bassist Nagel nam er één voor zijn rekening. Hoewel de vier zich dus thuis voelen in Nederland, zijn de nummers van Kiki – die de meeste zang voor haar rekening neemt – herinneringen aan bevroren landschappen en donkere bossen van haar vaderland Finland.

Ze zingt in haar eigen taal en in het Engels over liefde en transformatie, bossen en dieren, kleine dagelijkse genoegens en een mystieke, romantische kijk op de natuur. De muziek is een mix van jazz, Scandinavische folk en indiepop. Melodius, soms vervreemdend qua harmonieën, maar voor zo'n jonge groep zeer volwassen.

Kiki's liefdevolle herinneringen gaan terug naar het dorpje in het zuiden van Finland waar zij opgroeide. In de liner notes mijmert ze over wat Kiri voor haar is. Is het een fysieke plek of is thuis ook een gevoel van vriendschap en verbondenheid, in dit geval met medemuzikanten, en maakt het niet zoveel uit waar deze personen zich bevinden?

De weidsheid en rust die je vindt in een land als Finland hoor je terug in het werk van KAMA Kollektive. Kiki speelt ingehouden trompet; ook de anderen gaan zich niet te buiten aan extremen. De zang voegt sprookjesachtige sferen toe, zeker die in het Fins. Finland mag dan bij Europa horen; de taal lijkt afkomstig van een andere planeet.

Hans Invernizzi

Beluister deze band live:

<https://www.youtube.com/watch?v=E8IAUEMAfOQ>

MARK LOTZ TRIO
The Wrocław Sessions
Audio Cave Records

Bezetting:

Mark Alban Lotz (fluiten),
 Grzegorz Piasecki (bas),
 Wojciech Buliński (drums).

Fluitist Mark Alban Lotz (55) was in Polen om er masterclasses en concerten te geven toen hij de jonge bassist Grzegorz Piasecki ontmoette. Deze nodigde Lotz uit met drummer Wojciech Buliński een plaat op te nemen. Van het één kwam het ander. De drie sloegen aan het improviseren in het stadje Wrocław. Het resultaat is de cd 'The Wrocław Sessions'.

Hoewel de akoestische kwaliteiten van het simpele opnamestudiootje niet ideaal waren, de drummer met veertig graden koorts achter zijn trommels zat en alle drie de musici kampten met slaapgebrek en een wodkaater, belandden er negen gevarieerde stukken op de band, waarmee jazzman Marius Beets in Nederland mixend en masterend aan de slag kon.

Naast eigen werk (vier tracks) en drie minder bekende stukken van Sam Rivers, Michael Moore en Charlie Parker, treffen we twee interessante covers aan van het overbekende 'Pata pata' met de Zuid-Afrikaanse grootheid Miriam Makeba en 'Song for Delilah' van Victor Young, dat we onder andere kennen in een uitvoering van Nat King Cole. Lotz en zijn kompanen strippen de nummers totdat ze de essentie ervan hebben teruggevonden.

Het is wonderlijk hoe de jonge en relatief onervaren Polen zich naadloos voegen naar het geraffineerde, geserreerde en internationaal gewaarde fluitspel van Lotz – van oorsprong een Duitser, maar al vele jaren woonachtig en werkzaam in ons land. Met deze cd keert Lotz helemaal terug bij zijn eerste liefde, de jazz. Het was wellicht afzien in Wrocław maar het album is zeer geslaagd.

Hans Invernizzi

Bekijk een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=PVxGNf1q17o>

TOMMASO PERAZZO
What's Coming Next?
Musicamdo PIMU 005

Bezetting:

Tommaso Perazzo (piano),
 Kimon Karoutzos (bas),
 Marcello Cardillo (drums).

Iemand vraagt me om blind te luisteren naar een pianotrio. Bij het horen van de eerste stukken op het debuutalbum van Tommaso Perazzo, lopen de koude rillingen over mijn rug. De jonge Italiaan speelt met een adembenemende pianistische zuiverheid. Poëzie, klankschoonheid en souplesse zijn bij hem gevat in spel waarin hij verfijning en virtuoze bravoure op een delicate manier met elkaar verbindt. Zijn technische vaardigheden stellen hem in staat om zijn spel stilistisch tot in perfectie op te bouwen en in te kleuren.

Hoewel de cd-titel 'What's Coming Next?' filosofisch is bedoeld, is de praktische strekking volkomen duidelijk. Hier komt een pianist die de ontwikkeling van de moderne pianojazz laat samenvloeien in een vernieuwend idioom. Iemand die de tijdgeest van de jazz combineert met traditie en zijn enthousiasme voor de piano weet om te zetten in creatieve energie. Perazzo laat de piano zingen en ronken. Zijn pizzicato-noten zijn trefzeker en de stride piano herneemt hij als vanzelfsprekend.

Het album is een ware 'cliffhanger', dat naast 'Caravan' en 'No moon at all', zeven eigen composities van Perazzo bevat. Stukken die zich moeiteloos in het geheugen nestelen.

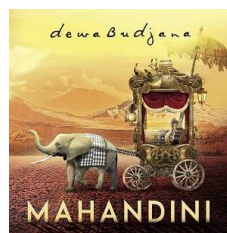
De Griekse contrabassist Kimon Karoutzos en de eveneens uit Italië afkomstige drummer Marcello Cardillo maken het feest compleet. Zij ondersteunen de meesterpianist voortreffelijk. De goede balans tussen de drie instrumentalisten is ruimtelijk en direct vastgelegd. De bonus track 'High voltage' werd in maart 2018 live opgenomen in het Bimhuis, tijdens de finale van het 'Keep an Eye International'-concours. De vrienden studeren thans nog aan het conservatorium in Amsterdam. What's coming next guys?

Roland Huguenin

Luister hier naar het titelstuk:

<https://www.youtube.com/watch?v=y2PnXC9CF58>

DEWA BUDJANA
Mahandini (MoonJune Records)

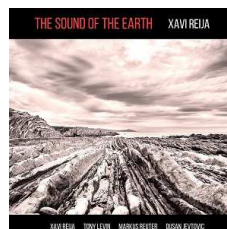
De Indonesische gitarist Dewa Budjana is een vaste waarde in de catalogus van MoonJune met zijn zesde album, 'Mahandini'. In de basisband treffen we deze keer geen supersterren als Peter Erskine of Vinnie Colaiuta aan, maar wel een fijn stel teamspelers. De opvallende gasten zijn gitarist Mike Stern (die een solo levert op het stevig rockende 'ILW') en twee vocalisten. Voormalig Red Hot Chili Peppers-zanger John Frusciante voorziet de openingstrack, 'Crowded', van een scherp randje en zet ook een Jack Bruce-achtige partij neer in 'Zone'. De Indonesische beroemdheid Soimah Pancawati zorgt voor een verrassende crossover tussen haar traditionele zang en de jazzrock die Budjana schrijft. Zelf levert de bandleider heerlijke sustainsolo's en kruidt zijn composities met melodieën die naar Bali smaken.

Herman te Loo

Luister hier naar 'Crowded':

https://youtu.be/z_IyskVYyAk

XAVI REIJA
The Sound Of The Earth (MoonJune Records)

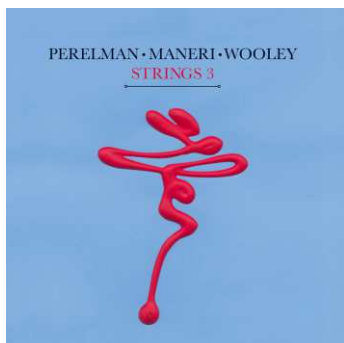
Op 'The Sound Of The Earth' heeft de Spaanse drummer Xavi Reija zich omringd met stalgenoten van het MoonJune-label. Gitarist Dusan Jevtovic maakte onder eigen naam al een paar cd's en basgitarist/stickspeler Tony Levin en Touch-gitarist maken deel uit van de Stick Men. De knetterende jazzrock op Reija's tweede album als leider kan af en toe flink tekeergaan, zoals de opener, 'Deep ocean', meteen duidelijk maakt. Het zware basgitaargeluid en de scheurende gitaren voegen zich bij het subtiele beukwerk van de leider. Maar er blijft genoeg ruimte over voor andere sferen, zoals in het melodische 'Serenity' en de soundscapes die de vierdelige titelsuite bepaalt. Het houdt het album van begin tot eind spannend.

Herman te Loo

Bekijk hier 'Serenity':

<https://youtu.be/OTLuiyXnd4A>

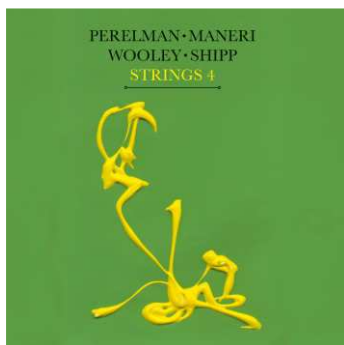
IVO PERELMAN
Strings 3
 Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (tenorsaxofoon),
 Nate Wooley (trompet),
 Mat Maneri (altviool).

IVO PERELMAN
Strings 4
 Leo Records

Bezetting:

Ivo Perelman (tenorsaxofoon),
 Nate Wooley (trompet)
 Mat Maneri (altviool),
 Matthew Shipp (piano).

Naast een serie met basklarinetten heeft saxofonist Ivo Perelman een nieuw project op de rails staan: 'Strings'. Na twee afleveringen met onder meer violist Mark Feldman en cellist Hank Roberts is nu alleen altviolist Mat Maneri overgebleven in 'Strings 3'. De laatste is namelijk toegetreden tot het gilde van vaste muzikale partners van de Braziliaanse New Yorker. Als derde man werd trompettist Nate Wooley naar de studio gehaald. Een trompettist in een serie met strijkers? Dat is minder vreemd dan het lijkt, want het klinkende resultaat op dit nieuwe album lijkt in veel opzichten eerder op een (klassiek) strijktrio dan op enige jazzformatie. Perelman (die zelf ooit cello speelde) glijdt op wonderbaarlijke wijze van noot naar noot en kleurt daarbij ook nog eens dat het een aard heeft. Met zijn dempers en zijn kneedbare toon doet Wooley dat ook, en de microtonale aanpak van Maneri is de derde, indrukwekkende stem.

Ivo Perelman. (Persfoto)

Op het volgende album in de serie, 'Strings 4', voegt pianist Matthew Shipp zich bij het trio, en daarbij is hij veel meer dan een 'vierde man'. Zoals Perelman het zelf beschrijft in de liner notes, was het drietal vooral bezig met het maken van een schilderij van toonkleuren. Shipp maakt van het geheel een sculptuur. Hij brengt inderdaad diepte in de muziek, waardoor 'Strings 4' behoorlijk anders is dan 'Strings 3'. Het meest magische moment van de tweede cd vindt plaats in 'Part 5' (de tracks hebben geen afzonderlijke titels). Shipp zet daar een simpel, herhalend figuurtje van twee noten in, dat de andere drie naar een hypnotisch, extatisch hoogtepunt stuwt. De track eindigt daardoor in een werkelijk beklemmende schoonheid. Andere opmerkelijke (want geheel geïmproviseerde) muziek is te horen in 'Part 7' van 'Strings 3' dat een bijna bluesachtige groove kent, en het cartooneske 'Part 4' van 'Strings 4'. Hoes-tekstschrijver Neil Tesser noemt het 'Bugs Bunny meets Albert Ayler'.

Herman te Loo

Luister hier naar een track van 'Strings 4':
<https://youtu.be/lw5n42riHOM>

REMBRANDT FRERICHS TRIO EN PAOLO FRESU

Bezetting:

Paolo Fresu (trompet, bugel),
Rembrandt Frerichs (piano),
Jasper Somsen (bas),
Vinsent Planjer (drums).

Datum en plaats:

3 mei 2019,
LantarenVenster,
Rotterdam.

De muzikale combinatie van Hollandse nuchterheid en Italiaans temperament geeft artistieke Europese vrijheid. Dat bewees pianist Rembrandt Frerichs. Zijn trio speelde al eerder met trompettist Paolo Fresu maar bassist Tony Overwater werd nu tijdelijk vervangen door Jasper Somsen. Al met al vrije geesten die rust en harmonie uitstraalden, terwijl ze tegelijk toch heel energiek waren. Het concert was ondanks die enorme energie dus toch heel relaxed. Knap gedaan! Frerichs leek ons in zijn eentje direct in slaap te willen brengen met een fraaie interpretatie van Brahms, vol romantiek en ingetogen beheersing. Toen Fresu zijn gedempte trompet inzette ontstond er iets heel moois. Meestal zit hij tijdens concerten op het puntje van een stoel waar hij steeds bijna vanaf valt. Dit keer stond hij dwars op het podium en ging zo een visueel duet aan met Frerichs. Hij maakte gebruik van de akoestiek door óf bijna loodrecht omhoog te blazen óf juist bijna de vloer aan te raken met zijn trompet. Klassiek, Gershwin, een Napolitaans liefdesliedje of Braziliaans: alles had een spatzuivere timing. Frerichs kon in de kleermakerszit op zijn kruk genieten van zijn kompanen. Jasper Somsen was steady en onverstoorbaar, als een motor. Samen met drummer Vinsent Planjer werd er weinig gesoleerd, steeds dienden ze de hele groep met verve. Hoogtepunt van het optreden was een duet van piano en gedempte trompet. Het eindigde wonderschoon met een 'bevroren' Fresu in het spotlicht tegen een zwarte achtergrond. Een Rembrandt hoeft niet in een museum te hangen om toch kunst te zijn. Vluchtig maar memorabel.

Peter J. Korten

JAZZ OP DE PLANKEN

Rembrandt Frerichs backstage. (Foto: Joke Schot)

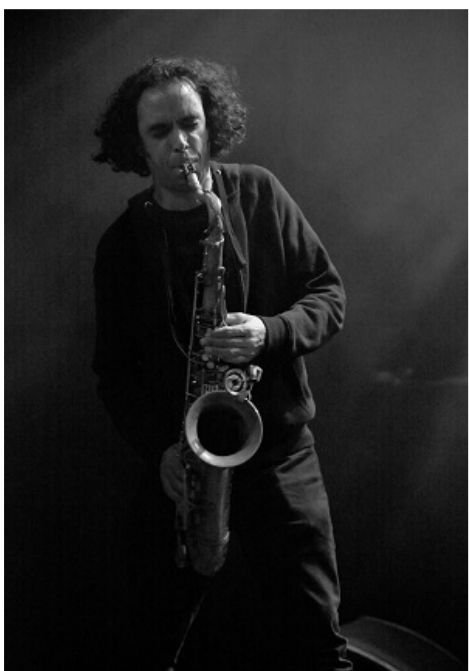

Paolo Fresu en bassist Jasper Somsen. (Foto: Joke Schot)

The Bad Plus heeft na het vertrek van oprichter Ethan Iverson met Orrin Evans een nieuwe pianist gekregen. Bassist **Reid Anderson** is gebleven evenals drummer Dave King. Hun muziek is iets meer de funkkant opgegaan maar is nog net zo opwindend als voorheen.

FESTIVAL JAZZ À LIÈGE
16 tot en met 19 mei 2019, Luik

Saxofonist **Idris Rahman** vertegenwoordigt met zijn groep Ill Considered de huidige Londense hardcore jazzscène. Op een vrijwel onverlicht podium ging het trio los in een oorverdovende trip waar moeilijk afscheid van kon worden genomen.

Drummer **Magnus Öström** was de niet-stille kracht bij EST. Bij de EST opvolger Rymden met Bugge Wesseltoft aan de piano gaat hij nog net zo hard tekeer.

Altsaxofonist **Marshall Allen** was een kernlid van het Sun Ra Arkestra. Na de dood van Sun Ra in 1993 nam hij het Sun Ra Arkestra over en ging op de oude voet verder. In Luik liet de bijna 95-jarige Allen horen dat zijn orkest nog net zo hard kan swingen als in de tijd dat Ra zelf de scepter zwaaide.

Drummer **Anton Eger** gooide zich bij de Engels-Deense groep Phronesis in de strijd met complexe ritmen. (Tekst en foto's: **Tom Beetz**; zie ook de volgende pagina)

Orrin Evans is de nieuwe pianist van The Bad Plus. Hij veranderde de richting en de sound van de groep.

FESTIVAL JAZZ À LIÈGE
16 tot en met 19 mei 2019, Luik

Een van de grote publiekstrekkingen was in een te kleine zaal geprogrammeerd. Veel mensen werden niet toegelaten en liepen kwaad weg. Wie wel binnen was gekomen kon genieten van een prachtig optreden van pianist **Shai Maestro**. (Tekst en foto's: **Tom Beetz**)

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

De Belgische contrabassist **Sal La Rocca** had de Franse trompettist Stéphane Belmondo als gast naast tenorsaxofonist Jeroen van Herzele gezet. Het pakte prachtig uit als een combinatie met intense en indringende muziek.

De Franse **Fabien Mary** speelde niet alleen prachtig trompet in de stijl van Art Farmer, maar had ook een ijzersterk octet dat zijn gehaaide arrangementen in de stijl van de New Yorkse jazzorkesten uit de jaren vijftig perfect vertolkte.

IN MEMORIAM

CEES SCHRAMA 1936 - 2019

Cees Schrama was beroemd én uiterst geliefd in Nederland. Dat bleek nog eens op zijn sterfdag. Op woensdag 22 mei, elf uur 's ochtends vond zijn zelfgekozen overlijden plaats. Diezelfde avond, bij de 85ste verjaardag van Bob Hagen in een bomvol Bimhuis, wisten alle aanwezigen al dat hij was heengegaan. En vanzelfsprekend werd er een minuut stilte gehouden.

Schrama was een duizendpoot en dankte daaraan ook zijn immense netwerk. Hij kon zowat alles en deed dat ook. Ga maar na. Hij was allereerst een jazzmuzikant (piano, orgel) en trok langs de podia van zijn tienerjaren tot enkele jaren terug. Een toonaangevende toetsenman werd hij nooit, maar hij speelde altijd precies wat er gespeeld moest worden dankzij oren als een Afrikaanse olifant.

Dankzij die oren groeide hij uit tot een veelgevraagde sessiemuzikant vanaf begin jaren zestig, toen hij de steun en toeverlaat werd van beatbandjes zoals de Golden Earrings, nog gespeld met een s. Ooit legde hij mij geduldig uit dat al de pophitjes uit de jaren zestig en zeventig grotendeels door jazzmuzikanten werden ingespeeld. Want ja, die opgeschoten jongeren kon je niet aan hun lot overlaten.

Schrama: "Je hoort mij op duizenden opnamen, waarvan vele hits zijn geworden; neem 'Venus' van de Shocking Blue, 'How do you do' van Mouth & MacNeal, 'De glimlach van een kind' van Willy Alberti, enzovoorts. Toen er een regeling kwam voor sessiemuzikanten, kon ik een waslijst aan platen doorgeven." (*)

Wat destijds doorging voor een geroutineerde kluspraktijk – "je werd betaald voor een paar uren in de studio, en dat was het dan" - groeide uit tot een 'aardig zakcentje'.

Dat 'zakcentje' gaat naar een diabetesfonds, net als wat er verder nog te erven is. Want Cees leed aan diabetes en moest zichzelf 65 jaar lang dagelijks inspuiten. Een record, dat getuigt van een gezonde levensstijl.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Cees Schrama in 2012. (Foto: Tom Beetz)

Hij zeurde er nooit over dat die popsterren - veelal al playbäckend - stonden te pronken met opnamen die zonder zijn steun en supervisie nooit tot stand waren gekomen. Net zoals hij niet klaagde over de aanvankelijk zeer negatieve ontvangst in progressieve kringen van het radioprogramma TROS Sesjun.

Een initiatief buiten de BIM-scene om, ook nog van de TROS, dat kon nooit wat zijn. Dat Bill Evans, Dexter Gordon, Chet Baker en honderden andere sterren er optraden, werd over het hoofd gezien. Maar Cees kwam, zag en overwon. De 'opinion leaders' draaiden bij en TROS Sesjun bracht het tot het Guinness Book of Records als 's werelds langst lopende radioshow met livejazz. (Het programma bestond van 1973 tot 2004.) Schrama fungeerde als presentator en rampenbestrijder. Want hij kreeg geregeld met onhandelbare diva's te maken. Neem organist Jimmy Smith, die pal voor de uitzending vijfduizend dollar extra eiste. Wat deed Cees? Hij ging zelf wat spelen (een 'voorprogramma', zo liet hij weten), het werd reuze gezellig en Smith koos eieren voor zijn geld.

Chet Baker speelde zes keer voor de show en was steevast

[...vervolg op de volgende pagina](#)

vervolg IM Cees Schrama

uiterst meegaand en beminlijk. Hij liet het alleen afweten op 13 mei 1988, want die nacht overleed hij. Tja.

Schrama was in dezelfde hoedanigheden actief voor tientallen edities van het North Sea Jazz Festival. Ook daar kon hij eindeloos anekdotes over vertellen. Een klassieker werd de kwestie-Nina Simone. Lezers van Jazzflits hebben daar vast al over gelezen in Cees' biografie *It don't mean a thing*. Of niet? Hierbij de korte versie, zoals hij die aan uw regioverslaggever toevertrouwde. We schrijven 1982 en Simone beweerde dat ze opeens ziek was geworden, pal voordat haar optreden van start zou gaan.

"Trompettist Wybe Buma heeft ons gered. Hij was een grote, statige man van adellijke afkomst. Hij leende een witte jas van de EHBO, toog naar de hotelkamer en stelde zich voor als 'de officiële festivaldokter'. Daar begon hij haar te bekloppen en te 'onderzoeken', aldoor roepend dat ze er zo geweldig uitzag voor iemand van haar leeftijd. Even later stond Nina Simone op het podium." (*)

Voor de volledigheid moet hier even worden vermeld dat Cees' herinneringen werden genoteerd door Lodewijk Bouwens, iets wat niet expliciet was vermeld in deze paperback. Enige ijdelheid kon zelfs Cees niet worden ontzegd.

Schrama bleef al die tijd ook druk doende in de platenbusiness. Ondergetekende werkte mee (als researcher en auteur van de liner notes) aan de uitgave van een dozijn cd-boxen. Eerst met opnamen van TROS Sesjun, later van North Sea Jazz. Schrama cum suis kregen een Edison voor de Sesjun-serie.

De laatste tien jaren stonden in het teken van zijn gebruikelijke dadendrang, echter gecombineerd met toenemend lichamelijk ongemak. Slechte ogen, vijf keer per dag aan de insulinespuit, onwillige benen en af en toe een valpartij waarna hij weer maanden nóg moeilijker liep.

Hij had het wel gehad en 22 mei werd geprikt als afscheidsdatum. Tot de dag tevoren was hij nog aan het bellen. Want zijn geest bleef helder en aan zijn stembanden mankeerde hij al helemaal niets. In een mail citeerden zijn nabestaanden een van zijn laatste uitspraken: Hij had 'een fantastisch leven' geleid.

Cees werd 82.

Jeroen de Valk

(*) Citaten uit AD Amersfoortse Courant.

'Een toonaangevende toetsenman werd hij nooit, maar hij speelde altijd precies wat er gespeeld moest worden dankzij oren als een Afrikaanse olifant.'

Cees Schrama met de Gooise Compagnie op 25 november 2015. (Foto's: Joke Schot)

PETER VAN STEEDEN

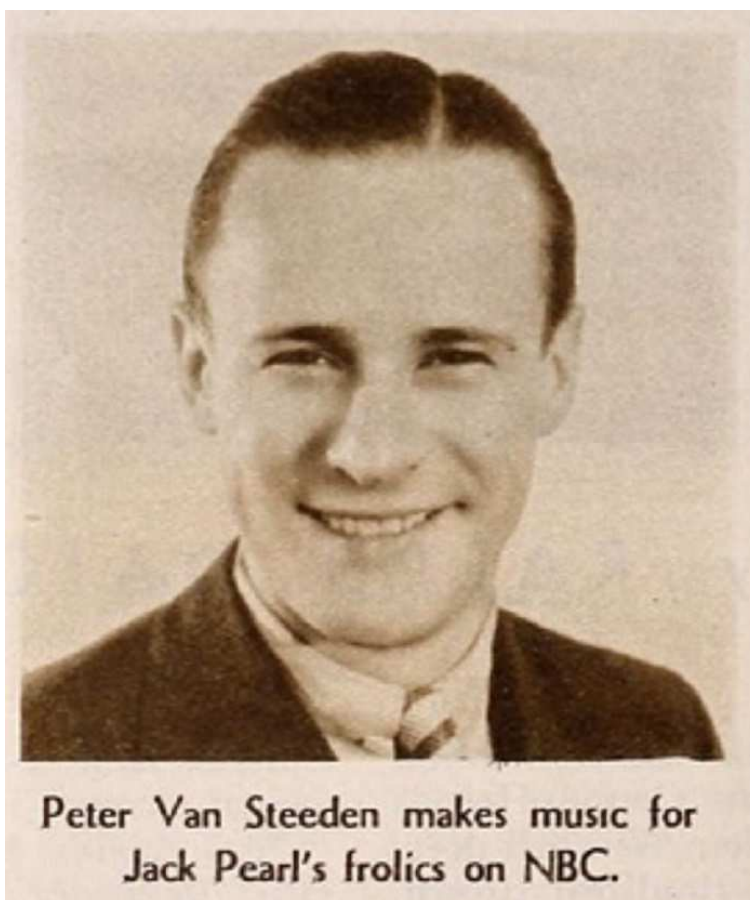
violist, pianist, componist, bandleider

13 april 1904 (Amsterdam) –
3 januari 1990 (New Canaan, Connecticut)

In 1931 is het twee jaar geleden dat de beurs van Wall Street instortte (29 oktober 1929, Black Tuesday); gangster Al Capone krijgt elf jaar en de rolprent 'Emil and the Detectives' trekt volle filmzalen. Radio is in deze 'Golden Age' van de 'dance bands' de populaire bron van amusement. Peter van Steeden was orkestleider en zorgde voor de muziek tijdens de live-radioshows als de Jack Pearl Show (1934), de Fred Allen Show (1935 -1940), Your Hit Parade, Vitalis, The Abbott and Costello Show, The Bob Hawk Show (populaire quiz gesponsord door Camel waarbij winnaars sigaretten toegestuurd kregen), The Harry Savoy Show, Quizzer's Baseball, Lucky Strike Hit Parade (1937-1939) en George Jessel's Celebrity Show (1939-1940). In de jaren veertig speelde Van Steeden de muziek voor populaire TV-shows, zoals Mr. District Attorney met misdaadluisterspelen, Duffy's Tavern, de Bob Hawk Show en Break the Bank. Als medecomponist heeft Peter Van Steeden in 1931 een hit met 'Home, when shadows fall'. Andere songs van hem zijn: 'Hand in hand', 'My dad', 'Cultivate your garden', 'Jesus my saviour', 'The ballad of Lil', 'My children's waltzes', 'Home for christmas', 'Under the misletoe' en 'Conformity'.

Van Steedens vader, Peter sr. (1874-1958), verliet Nederland volgens de passagierslijsten op 18 januari 1908 en kwam terecht in de Queens, New York. De latere orkestleider Van Steeden jr. ging naar school op het NYU College of Engineering, maar wierp zich met zelfstudie en lessen bij Demo Caruso, Paul Yartin, Norval Church volop op de muziek. In maart 1924 had hij een eigen orkest 'Van and his Collegians'. In 1927 speelde trompettist Sylvester 'Hooley' Ahola bij hem. Op donderdag 16 augustus 1928 speelt zijn Half Moon Orchestra een uur lang voor WSGH, een radio-station in Brooklyn. Het gaat op tournee voor omroep NBC in 1928 en verzorgt radio-uitzendingen in 1929 vanuit Hotel New Yorker. Het orkest wordt veel gevraagd in de feestzalen van hotels en restaurants in en rond Manhattan. Met zijn viool en dirigeerstokje oogst Peter van Steeden tal van successen.
...vervolg in de rechterkolom

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

Op 17 april 1935 vervangt Van Steeden Lennie Hayton als orkestleider in Fred Allens komische radioshow 'Town Hall Tonight'. Zo'n twee jaar later, in februari 1937, maakt Joseph Henabery een film van tien minuten: 'Peter van Steeden and his Orchestra in Special Arrangements' met de titels 'The little house that love built', 'The dance of the wooden shoes' en 'Head low' met zanger Harold Richards. Mij is niet bekend wat Van Steeden heeft gedaan vanaf 1950 tot 1990. Hij zal toch geen veertig jaar op zijn lauweren hebben gerust? Had hij misschien een ernstige ziekte?

Luister naar het Peter van Steeden Orchestra in 1928:
<https://www.youtube.com/watch?v=bIRAcnh3PFw>

Met de royalties van zijn wereldhit 'Home' kon Peter flink zorgen voor zijn vijf kinderen: Margery, Peter III, Alida, Juliana en Jane. Voor elk van hen componeerde hij een wals. Het is raar dat Peter van Steeden nooit naar zijn roots in Nederland is teruggekeerd. Al was het maar uit belangstelling voor zijn muzikale tijdgenoten als de Ramblers, Theo Uden Masman, Ernst van 't Hoff, Malando Arie Maasland en The Dutch Swing College Band. Of is iemand op de hoogte van Van Steedens bezoek aan Nederland? Herman Openneer stelde in een bijdrage over Van Steeden in het NJA Bulletin nr. 33 (september 1999) voor om zijn beste jazzopnamen op cd uit te brengen. Het is er nog niet van gekomen.

Erik Marcel Frans

Voor uitgebreide discografische gegevens zie pagina 23.

TASTE OF JAZZ BRENGT DE JAZZ TERUG IN DEVENTER

Ack van Rooyen (89) viel de eer te beurt samen met zijn secondanten Ruud Breuls en Jan Wessels (beiden trompet en ook bugel) vrijdagavond 17 mei het 60ste concert te verzorgen van Taste of Jazz. Met het begeleidende trio (Karel Boehlee, piano; Erik Robaard, bas en Joost Kesselaar, drums) speelde de bejaarde bugelist in de (bijna nieuwe) bibliotheek in de Deventer binnenstad. De jazz lijkt daarmee weer vaste voet aan de grond te hebben gekregen in de Hanzestad.

Behalve de optredens van het Millennium Jazz Orchestra in Theater Bouwkunde (in het winterseizoen de eerste woensdagavond van de maand) was er op jazzgebied weinig meer te beleven.

Het eerste concert van Taste of Jazz was maart 2012 in buurthuis De Fermerie in de Deventer binnenstad. Heel wat bekende en minder bekende artiesten traden daar en in de bieb op, om er een paar te noemen: drummer Jason Marsalis, bassist Marius Beets, diens broer pianist Peter Beets, drummer John Engels, de zangeressen Izaline Calister, Fay Claassen, en Deborah J. Carter. De Deventer jazzsmaakmakers zijn de muzikanten Arjen van El en Arjan Stam. Het duo wil met Taste of Jazz een gevarieerd aanbod aan jazz presenteren. Daarbij mikken ze nog steeds op 'een breder publiek'.

De jazz lijkt weer vaste voet aan de grond te hebben in Deventer

De organisatie kreeg van de gemeente een subsidie van 2.500 euro per jaar uit het potje 'Kleintje cultuur'. Maar de organisatie wil meer, ook al omdat ze zo langzamerhand haar bestaansrecht heeft bewezen. Ze vraagt de gemeente een jaarlijkse subsidie van 20.000 euro te verstrekken. Arjan Stam: "We proberen de muzikanten netjes te betalen maar we willen er nog een schepje bovenop gooien."

In buurthuis De Fermerie konden met een beetje passen en meten meer dan honderd jazzliefhebbers terecht. Er was een kroeg sfeer. Verschillende bieren van de tap, (gratis) bitterballen, pinda's en dat soort dingen. Afgelopen seizoen in de bieb konden maximaal 220 jazzo's
...[vervolg in de rechterkolom](#)

Ack van Rooyen. (Foto: Tjeerd Postma)

een (zit)plaats vinden, meestal op de zondagmiddag. Regelmatig is er een volle bak. De kroegsfeer is daar niet meer aanwezig, bier uit de fles dus. Het geluid is er prima.

Taste of Jazz sluit het seizoen vrijdag 31 mei af met een optreden in het Wijnhuis Deventer aan de Holterweg. Onder de titel Taste of Jazz & Wine treden daar op: Yvonne Mandigers (zang) en de formatie Jazzmoods: Arjan Stam (trompet/bugel), Pieter van Santen (piano) en Uli Wentzlauff-Eggebert (bas). De band laat zich inspireren door de muziek van trompettisten Chet Baker en Miles Davis.

Zondagmiddag 15 september begint het nieuwe seizoen op de vertrouwde plek: de bibliotheek in de Deventer binnenstad.

Lo Reizevoort

Info: <https://www.tasteofjazz.nl/>

Zij traden bij Taste of Jazz op: Deborah Carter, Peter Guidi, Ben van den Dungen Quartet, Greetje Kauffeld, Stephanie Francke, Bart Lust Quintet, Bert van den Brink, Jan van Duikeren Quartet featuring John Engels, Joris Teepe's 'Holland-America' Trio, Maria Mendes, Bart Wirtz, The Preacher Men, Fay Claassen en het Peter Beets Trio, John Engels & guests, Herman Nijkamp, RED met Ellister van der Molen, Thomas Pol Quartet featuring Jason Marsalis, Izaline Calister/Ed Verhoef en Judith Nijland.

NIUWS

Bobby McFerrin. (Foto: Carol Friedman)

Bobby McFerrin en Roscoe Mitchell benoemd tot NEA Jazz Master 2020

Onder anderen vocalist Bobby McFerrin is benoemd tot NEA Jazz Master 2020. De andere drie nieuwe Masters zijn saxofonist Roscoe Mitchell, bassist Reggie Workman en jazzpleitbezorgster Dorthaan Kirk. De officiële inauguratie is volgend jaar 2 april in het SFJAZZ Center in San Francisco. Sinds 1982 wordt jaarlijks een handvol titels uitgedeeld door de overheidsorganisatie National Endowment for the Arts. Aan de Award is een bedrag van 25.000 dollar verbonden. De bekroonden moeten op het moment van de benoeming nog in leven zijn. De NEA Jazz Award is een van de meest prestigieuze onderscheidingen in de jazzwereld. De toewijzing is over het algemeen een Amerikaans ondersje, maar ook Toots Thielemans en de Engelsman Dave Holland mogen zich Jazz Master noemen.

DE BANDEN VOL MET WIND...

Tijdens de Zomerjazzfiets tour van 2016 en 2017 hebben Marline Lisette Wilders en Loes Rusch (UvA) onderzoek gedaan naar de vraag 'hoe de landschaps- en culturele erfgoed sites als festivalomgeving, samen met het fietsen, van invloed zijn op de manier waarop muziekfestivals worden ervaren'. De resultaten van dit onderzoek zijn sinds februari jl. te vinden op de Engelstalige website tandfonline.com onder de titel: 'Moving the audience: Dutch landscape experienced through the Summer Jazz-CycleTour'.

De voor jazzliefhebbers verrassende conclusies van hun onderzoek luiden "dat het fietsen een integraal onderdeel van de festivalervaring is en dat het fietsen, als een geïntensiverde en multi-zintuiglijke ervaring van het zijn in de natuur en van de elementen, plezier biedt en onverwachte en nieuwe ontdekkingen van het landschap brengt. Samen fietsen creëert een mobiel ontmoetingspunt om de gebeurtenissen te bespreken en vrienden te ontmoeten, maar het is ook een moment van contemplatie, van stilte en van 'het hoofd leeg maken'. Op deze manier versterkt het fietsen het contact met de sociale realiteit en bereidt daarmee de toeschouwers voor op het volgende concert." Andere opmerkelijke conclusies luiden dat "de fysieke handeling en het relatief trage tempo van fietsen door het landschap maakt dat je het festival ervaart op een manier die onvergelijkbaar en onverenigbaar is, bijvoorbeeld met het relatief snelle transport door een afgesloten auto" (*opmerking: dat is met een cabrio kennelijk weer anders*). "Bovendien draagt het fietsen bij aan het gevoel van uniekheid en authenticiteit van het festival, wat kenmerken zijn die overeenkomen met het improvisatie- en spontane karakter van veel van de muziek die op het festival wordt uitgevoerd." Verrassend is evenzeer de constatering "dat de meeste bezoekers het slotconcert missen omdat ze te moe zijn van het fietsen." Speciale aandacht wordt geschonken aan de steeds ouder wordende jazzliefhebber „aangezien oudere doelgroepen steeds meer gebruikmaken van e-bikes om te compenseren voor fysieke problemen". Kennelijk biedt dit onderzoek reden genoeg voor verdere verdieping want "deze studie geeft ook inzicht in de impact van de culturele erfgoedplaatsen op het creatieve proces, omdat improviserende muzikanten de specifieke omstandigheden van de locaties (koeien in de aangrenzende schuur) of beschikbare instrumenten (kerkorgel) hebben gebruikt om rijke en meerlaagse improvisaties te creëren. Deze verbindingen verdienen het echter om gedetailleerder te worden onderzocht." Bovenstaande is een serieus onderzoek, dus geen artikel van De Speld in de Volkskrant.

Tom Beetz

Het complete onderzoek is te vinden op:

<https://bit.ly/2JBszCz> (International Journal of Heritage Studies)

JAZZQUOTES

Stanley Clarke:

"Bass players are always the intellectual kind, but nobody knows it."

John Coltrane:

"I start in the middle of a sentence and move in both directions at once."

Coleman Hawkins:

"If you don't make mistakes, you aren't really trying."

INGEZONDEN

Ran Blake en Paul Duynhouwer

In Jazzflits 317 schrijft Herman te Loo een gloedvolle recensie van 'Streaming' van pianist Ran Blake en zangeres Christine Correa. Terecht noemt hij het een hogeschoolalbum in het avontuurlijke zang-pianogenre. Te Loo refereert ook aan de lange tijd dat Blake al werkt aan het concept van Third Stream Music en merkt op dat hij voortbouwt op het werk dat Blake verrichtte met zangeres Jeanne Lee. Hij verwijst daarvoor naar zijn eerdere recensie in Jazzflits 313 van de in 1962 opgenomen debuutalbum van Blake en Lee 'The Newest Sound You Never Heard'.

Vóór 1962 studeerde Ran Blake in 1957 bij The Lenox School of Jazz waarvan John Lewis de music-director was en Gunther Schuller een van de docenten. Het was daar dat Blake door die twee op het spoor werd gezet van Third Stream Music. In 1957 verscheen ook de eerste opname met deze muziekrichting als titel op een plaat van Atlantic: 'Modern Jazz Quartet And Quests: Third Stream Music'.

De befaamde Lenox School of Jazz heeft slechts vier jaar bestaan, van 1957 tot 1960. Het concept was om aankomende jonge talentvolle jazzmusici gedurende drie weken in de zomer te laten leren van en begeleiden door gerenommeerde jazzmusici van de jaren vijftig. De drie-weekse summer schools werden afgesloten met eindconcerten van verschillende kleine ensembles en een groot ensemble. In 1957 speelde Ran Blake in een ensemble onder leiding van bassist Ray Brown. Een eigen compositie van Blake, 'Wende' is toen uitgevoerd. Bijzonder is dat deze compositie ook staat op de besproken cd 'Streaming' die in 2015 is opgenomen.

In 1958 zijn er 33 studenten bij The Lenox School of Jazz, van wie deze keer ook vier studenten van buiten Amerika, onder wie de Nederlandse trombonist Paul Duynhouwer. De andere drie komen uit Brazilië, Canada en Turkije. Duynhouwer krijgt voor drie weken als privé-leraar Bob Brookmeyer en speelt in workshops van Max Roach waarin ook bassist Chuck Israels speelt. Voor het eindconcert van dat jaar speelt hij samen met Ran Blake in een bigband onder leiding van Bill Russo met onder anderen ook George Coleman op tenor en Jim Hall op gitaar. Ook deze bigband

[...vervolg in de rechterkolom](#)

ORNETTE COLEMAN | DON CHERRY | JIMMY GIUFFRE | KENNY DORHAM
THE LENOX JAZZ SCHOOL CONCERT August 29, 1959

De plaat van het Lenox Jazz School Concert 1959 met onder anderen trombonist Paul Duynhouwer.

speelt Blake's compositie 'Wende'.

Paul Duynhouwer, die in 1958 niet meer terugkeert naar Nederland, studeert eerst nog korte tijd op Berklee School of Music en speelt onregelmatig met diverse groepen in Boston en New York. In de zomer van 1959 wordt hij opnieuw uitgenodigd om deel te nemen aan The Lenox School of Jazz. Deze keer samen met pianist Nico Bunink, die hij dat jaar toevallig in New York ontmoet.

Het bijzondere in 1959 is, dat op uitnodiging van John Lewis, de opkomende sterren aan het jazzfirmanent, Ornette Coleman en Don Cherry meedoen als 'studenten' bij The Lenox School of Jazz. Ze hebben dan al drie platen uitgebracht. Paul Duynhouwer speelt dat jaar samen met Ran Blake in het ensemble van trompettist Kenny Dorham. Op het afsluitende concert spelen ze vier nummers waaronder Blake's compositie 'Vanguard'. Duynhouwer speelt ook samen met Ornette Coleman in het grote ensemble van Herb Pomeroy. Opnamen van deze concerten zijn verschenen op de cd 'Ornette Coleman/Don Cherry/Jimmy Giuffre/Kenny Dorham The Lenox School Concert, August 29, 1959'. Na 1959 speelde Paul Duynhouwer in diverse groepen. In 1961 heeft hij een eigen kwintet met pianist Walter Bishop Jr., die in 1951 al met Charlie Parker en Miles Davis speelde. In 1963 ontmoet Duynhouwer Ran Blake weer in New York. Ze geven een aantal concerten op Bard College en Columbia University. Daar speelden ze eigen composities van Blake waaronder de ballad 'Vanguard'. Een ideaal nummer voor piano en trombone.

Bij een concert op Bard College speelden ze ook samen met de toen nog jonge zangeres Jay Clayton. Voor haar heeft Paul Duynhouwer nog een 'abstracte' compositie geschreven met alle ruimte om te improviseren. Jay Clayton heeft in 1984 nog met de zanggroep Vocal Summit opgetreden, waarin ook Jeanne Lee, Bobby McFerrin, Ursula Dudziak en Bob Stolof, op het North Sea Jazzfestival.

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

...vervolg Ran Blake/Paul Duynhouwer

In 1967 speelde Paul Duynhouwer voor het laatst met Ran Blake voor een radio-station in Berkeley. Ze hadden elkaar een paar jaar niet gezien en speelden zijn ballad zonder enige repetitie.

In 2011 heb ik met Ran Blake gecorrespondeerd in verband met een verhaal dat ik voor Jazz Bulletin over Paul Duynhouwer heb geschreven. Hij noemde Duynhouwer toen 'a hell of a trombone player'. Paul Duynhouwer is inmiddels 84 en woont nog steeds in Amerika, in Florida. De afgelopen jaren heeft hij nog regelmatig Amsterdam bezocht om onder anderen zijn vroegere jazzmaat drummer Harry Piller op te zoeken. Voor het laatst in 2016 waar ze elkaar hebben ontmoet in café Kobalt in Amsterdam. Piller speelde in 1957 in het Paul Duynhouwer sextet samen met pianist Piet Kuiters en bassist Arend Nijenhuis.

Ben IJpma
Heemskerk

NIEUWS

Professionele klassieke musici in verzet tegen onbetaald spelen

Een aantal professionele klassieke musici stopt met het geven van gratis concerten. Katalysator van de beweging is saxofoniste Femke IJlstra, die niet langer zonder vergoeding gratis toegankelijke lunchconcerten wil geven. "Ik kan wel spelen voor mijn pr, maar ik moet ook mijn huur betalen en zorgen dat we te eten hebben", zegt ze op 10 mei in dagblad Trouw. In veel zalen, onder meer het Concertgebouw Amsterdam, Tivoli-Vredenburg Utrecht, De Doelen Rotterdam en de Stopera Amsterdam, krijgen musici niets betaald voor gratis lunchconcerten. De pianostemmers, technici en zaalwachten krijgen wel een vergoeding. Femke IJlstra: "Ik vind dat de zalen misbruik maken van het overschot aan musici. Via Facebook zeggen we nu voor het eerst tegen elkaar: 'Jongens, dit moeten we niet meer doen.'" Al zijn er ook musici die zeiden: 'Je hebt er toch zelf voor gekozen?' IJlstra: "Ik heb tijdens mijn studententijd zo vaak gratis gespeeld. Dan hoop je, heel naïef, dat er een programmeur in de zaal zit die jou ontdekt. Maar juist bij zo'n lunchconcert komt die niet. De gratis lunchconcerten zijn een schaamtedossier voor de zalen. Ze willen met de gratis concerten goodwill kweken bij het publiek. Maar dan moet er openheid zijn over dat de musici niet kunnen worden betaald. Of je moet amateurs uitnodigen."

OVERLEDEN

Doris Day, 13 mei 2019 (97)

Geen jazz-zangeres maar leunt er af en toe tegenaan. Begon haar carrière als zangeres bij de band van Les Brown (1940 en in 1944 - met Sentimental journey), ging daarna op de solotour met zowel niemendalletjes (Put 'em in a box, met het trio van Page Cavanaugh, 1948) als met kwaliteitssongs (Too marvellous for words, Close your eyes). Knappe platen, met veel ballads, zijn: Young man with a horn, met de band van Harry James (1950/51) en Duet, met smaakvolle improvisaties van pianist André Previn tien jaar later. (jjm)

Mike Migliore, 13 mei 2019 (64)

Niet zo bekende Amerikaanse saxofonist, maar als virtuoos solist op alt en tenor te horen bij de band van Maynard Ferguson en daarna in tal van andere bigbands. (jjm)

Barend Petersen, 29 april 2019 (71)

Rotterdamse saxofonist en jazzcomponist. Petersen was een veelzijdig muzikant. Hij had een eigen kwartet, het Barend Petersen Quintet (met als thuisbasis jazzcafé Dizzy, waar Petersen ook programmeur was) en speelde in bands als Works On Pay-day, Swinging Soul Machine, The Health Band en The Frog, maar ook de Big Band Rotterdam. (hve)

Chris Albertson, 24 april 2019 (87)

Werd geboren op IJsland, trok naar Denemarken, emigreerde in 1957 naar de VS, werkte daar voor de radio, presenteerde jazzprogramma's, werd platenproducer voor Riverside, Prestige en Columbia. Schreef de biografie van Bessie Smith. (jjm)

VARIA

Herbie Hancock in de studio. (Foto: Francis Wolff)

Nog tot en met 5 juni vindt op het Lijm en Cultuur-terrein in Delft een nieuw foto- en muziek-evenement plaats, **de Lijm & Cultuur ArtWave**. Van het evenement maken een jazzfototentoonstelling en een eendaags jazzfestival deel uit. Het Just Jazz Festival is op 29 mei. Onder anderen Gallowstreet, Convoi Exceptional en Montis, Goudsmit & Directie treden op. De jazz fototentoonstellingen is aan de 'The Golden Jazz Era' gewijd. Er zijn zwartwit-beelden te zien van William Gottlieb, Francis Wolff, Susanne Schapowalow en de Nederlandse fotograaf Ton van Wageningen. De tentoonstelling is gratis te bezoeken (dagelijks van 11.00 tot 17.00 uur).

Info: <https://www.lijmencultuur.nl/>

NOMINATIES EDISONS JAZZ

De jury van de Edisons Jazz/World 2019 (Michelle Kuypers, Angelique Houtveen, Co de Kloet, Cor Bakker, Paul Bruger, Mathijs de Groot en Imme Schade van Westrum) heeft voor vijf jazzcategorieën drie albums genomineerd:

Jazz Nationaal

Jazz Orchestra of The Concertgebouw

[Crossroads](#)

Kapok

[Mirabel](#)

Reinier Baas, Ben van Gelder,

Metropole Orkest

[Smash Hits](#)

Jazz Internationaal

Brad Mehldau

[After Bach](#)

John Scofield

[Combo 66](#)

Stefon Harris, Blackout

[Sonic Creed](#)

Jazz Vocaal Nationaal

Fay Claassen, WDR Big Band

[Dutch Songbook](#)

Sanne Rambags, Mudita

[Listen To The Sound Of The Forest](#)

Fleurine, Boys from Brazil

[Brazilian Dream](#)

Jazz Vocaal Internationaal

Cécile McLorin Salvant

[The Window](#)

Jacob Collier

[Djesse Vol.1](#)

Louis Cole

[Time](#)

Het document

Erroll Garner

[Nightconcert](#)

Joris Teepe

[In The Spirit Of Rashied Ali](#)

The Rob Franken Electrification

[Functional Stereo Music 1-6](#)

De Edison bestaat uit een bronzen beeld vervaardigd door beeldhouwer Pieter d'Hont. De Edison-uitreiking valt uiteen in drie muzikale genres: Edison Pop, Edison Klassiek en Edison Jazz/World. De Edisons Jazz worden zondag 7 juli in het Rotterdamse jazzpodium LantarenVenster aan de winnaars overhandigd.

VARIA

Edwin Rutten zingt tijdens de NJA Vriendendag.
(Foto: Frans van den Berg)

NJA Vriendendag 2019 op 'heilige' VARA-grond

Het Muziekcentrum van de Omroep aan de Heuvellaan 33 te Hilversum, ofwel het oude gebouw van de VARA, is 16 juni de locatie van de Vriendendag van het Nederlands Jazz Archief. Er werden honderden jazzopnamen gemaakt, waaronder de laatste van saxofonist Eric Dolphy', talloze sessies met Boy's Big Band, The Diamond Five, alles dat op het VARA-jazzlabel verscheen tot het concert van pianist Bill Evans dat in 2018 in Amerika uitgegeven werd. En natuurlijk de sessie met saxofonist Albert Ayler die in 1964 veel stof deed opwaaien. Op het programma van de dag staat onder meer een lezing van Floris Schuiling over zijn recentelijk verschenen boek over de Instant Composers Pool. Edwin Rutten treedt op met drummer Frits Landesbergen, bas-sist Edwin Corzilius en pianist Jean-Louis van Dam, en zingt stukken van zijn album 'Rutten Troef' uit 1967. En Bert Vuijsje en Mijke van Wijk blikken terug op de loopbaan van pianist Rein de Graaff. Kaarten (dag, inclusief lunch) zijn voor Vrienden te bestellen op <https://www.jazzarchief.nl/product/vriendendag-2019/>

Edwin Rutten op zijn elpee 'Rutten Troef':

<https://www.youtube.com/watch?v=xq0LX1gG5YE>

25 jaar Challenge Records

Challenge Records International bestaat dit jaar 25 jaar. "En dat betekent 25 jaar jazz én klassieke muziek van de hoogste kwaliteit, uitgevoerd door artiesten die de vrijheid hebben om hun eigen muzikale verhaal te vertellen. Onze visie bij Challenge Records is, om al onze musici de kans te geven om de muziek te delen die zij met heel hun hart spelen", aldus een persbericht van het bedrijf. Dat werd in de vroege jaren negentig opgericht door producer Chris Ellis. Hij bood Anne de Jong, oud-medewerker van Timeless Records, de leiding van Challenge Records. De Jong leidde het bedrijf tot 2018. Vorig jaar nam Marcel Landman de positie van De Jong over. In een filmpje feliciteert een reeks van Challenge-artiesten het bedrijf met het jubileum: <https://www.youtube.com/watch?v=8eglfkRdOpA&t=1s>

Nieuw in jazz? Ellen Leemans, een jazznieuwkomer, onderzoekt het genre en probeert een dieper inzicht te krijgen. Ze raadpleegt Frederik Goossens, jazzhistoricus en journalist: <http://www.brusselsjazzweekend.be/podcast.php?l=nl>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 20 mei 2019

1 Eric Reed

Everybody Gets the Blues
(Smoke Sessions)

2 Wynton Marsalis

Bolden (Original Soundtrack)
(Blue Engine)

3 Herlin Riley

Perpetual Optimism
(Mack Avenue)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

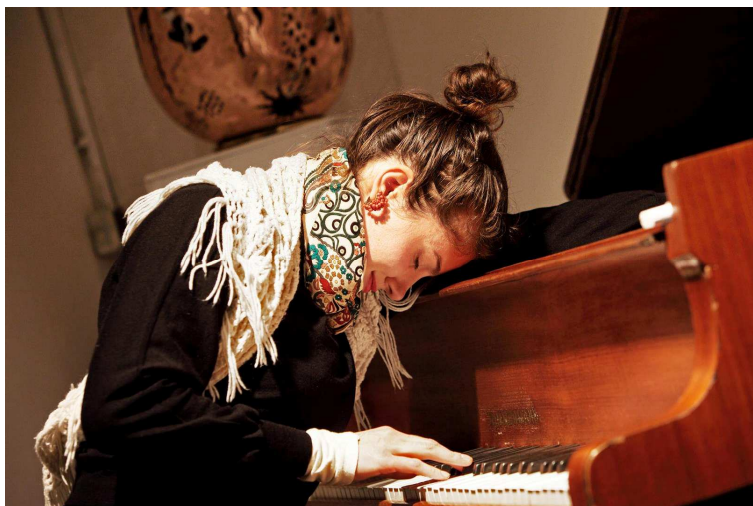
COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Roos Plaatsman, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot, Jean Schoubs. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

la77
JazzFlits

la77
JazzFlits

FESTIVALS JUNI

Kaja Draksler, hier in 2016 tijdens City Art Rotterdam, speelt in juni tijdens het DOEK Festival. (Foto: Joke Schot)

CITADELIC IMPROVISATION & JAZZ FESTIVAL

Citadelpark, Gent

29 mei tot en met 2 juni 2019

(<http://citadelic.be/>)

Met onder anderen: Ben Sluijs - Erik Vermeulen, Van Herzele Quartet, Oriol Roca Trio, Velomenaar, Jozef Dumoulin & Lidlboj, Filip Wauters' Spook (carte blanche), Anderson, Bennink, Glerum, Van Kemenade, Drum Summit, Lode Vercampts' Las (carte blanche), Guido Schiffer & All Go Rhythm à la Visiteurs.

ON THE ROOF

HoogtIJ Amsterdam, Amsterdam -Noord

1 juni – 7 september 2019

(www.on-the-roof.com)

Met onder anderen: 28 juni, Ernst Reiseger; 12 juli, David Golek & Simin Tander; 26 juli, Trio Açai feat. Hermine Deurloo; 9 augustus, Daahoud Salim Quintet; 23 augustus, Under the Surface en 6 september, Dutch Jazz Heroes.

DOEK FESTIVAL 2019: THE MARKET

Bimhuis, De Ruimte, Amsterdam

14, 15, 16 juni 2019

(<https://www.bimhuis.nl/agenda/the-market-day-1-city/>)

Voor het eerst werken alle musici van het Doek-collectief (Eric Boeren, John Dikeman, Kaja Draksler, Oscar Jan Hoogland, Wilbert de Joode, Michael Moore, Jasper Stadhouders en Wolter Wierbos) samen aan een muziektheaterproductie: The Market. Het Bimhuis wordt omgetoverd tot een markt met kraampjes, koopwaren en muziek. Net als bij eerdere festivals zijn er ook beeldend kunstenaars, theatermakers en gastmuzikanten.

Meer junifestivals in Jazzflits 317.

VARIA

Radioprogramma 'All That's Jazz' van Rolf Polak stopt

Na bijna twintig jaar stopt Rolf Polak met zijn programma 'All That's Jazz' op de lokale radiozender Rick FM in Uithoorn. Het programma werd op 11 maart 2000 voor het eerst uitgezonden en 26 mei was de duizendste en tevens laatste uitzending. Polak had wekelijks twee uur zendtijd. Het eerste uur draaide hij van alles wat en in het tweede uur presenteerde hij een jazzprofiel. Ook mochten de luisteraars een maand-cd kiezen. De laatste maand van uitzending was dat 'Kind Of Blue' van trompettist Miles Davis. Het programma was ook via internet te beluisteren.

DISCOGRAFISCHE GEGEVENS PETER VAN STEEDEN (vervolg van pag. 16)

Eigen discografie

In totaal zijn een kleine zestig titels uitgebracht. Eigenaardig is dat zijn laatste bekende opnamen stammen uit 1934. Wellicht geen tijd meer, omdat hij vanaf 1935 radio-orkesten dirigeerde? Van Steeden was toen pas 30 jaar. Zijn eerste opnamen zijn van 5 maart **1926**, 'Jig walk' en 'Whose who are you'. Uitgebracht als Van's Collegians met Red Nichols, Miff Mole, later ook als Red Nichols and his Orchestra. 'Jig walk' was op 20 februari 1926 reeds opgenomen door de zogenoemde Okeh Syncopators. Op 23 juni 1926 opname van vier titels, onder meer 'Katinka' met zang van Arthur Fields (1884 - 1953), en 20 oktober nog eens vier titels, alle acht als Van and his Orchestra.

Vanaf 9 augustus **1927** neemt hij op als Van and his Hotel Half Moon Orchestra, een dertigtal titels tot september **1928**, soms uitgebracht als Meyer's Dance Orchestra, of als Sherman's Globe-Trotters, of als Blue Moon Melody Boys of als Al Alberts' Orchestra, kwestie van auteursrechten. Vanaf 2 november **1931** een dozijn titels onder Peter Van Steeden and his Orchestra. En op 25 november **1931** neemt hij zijn eigen 'Home' op, zang Dick Robertson.

De covers van 'Home'

Wie neemt me kwalijk als ik beweer dat Van Steeden en vader en zoon Clarkson 'Home' gecomponeerd hebben met in het achterhoofd 'I've got a feeling I'm Falling' van Fats Waller en Harry Link? Zoek de versie van Ben Bernie & his Hotel Roosevelt Orchestra, met zang van Scrappy Lambert, opgenomen voor Brunswick maart 1929.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

En Willard Robison and his Levee Loungers vertolken op 12 maart 1929 'I've got a feeling I'm falling' in de musical 'Applause'. Miff Mole speelde deze song op 19 april 1929 voor Okeh 41232. Luister zelf eens en vergelijk met 'Home'. Geheimzinnig kopieergedrag? Is Van Steeden betrappt, terechtgewezen? Is dat de reden dat er geen plaatopnamen van na 1934 zijn? Op 8 augustus 1931 werd een copyright genomen voor 'Home', de muziek werd toegeschreven aan medecomponisten Peter van Steeden en Geoffrey 'Jeff' Clarkson (21 sep 1914 - 10 mrt 2009), de teksten zijn van vader Harry Clarkson (29 nov 1882 - 7 okt 1959). De eerste opname zou met Harold Richards zijn op 12 november 1931, maar een dag eerder was Ed Kirkeby al in de studio. 'Home' heeft hoe dan ook wat teweeggebracht in de kassa van Peter van Steeden!

Data en namen van covers van 'Home' zijn in voorbije jaren af en toe door elkaar gehaald of slordig genoteerd:

11 nov 1931, Ted Wallace and his Campus boys, ook uitgebracht als de California Ramblers, Ted Wallace was het pseudoniem voor Wallace Ed Kirkeby die sinds 1916 muzikanten adviseerde;

12 nov 1931, vocalist Harold Richards (= Harold van Emburgh) met het Peter van Steeden Orchestra;

12 nov 1931, Merle Johnston and his Orchestra, vocal Smith Ballew;

16 nov 1931, Buddy Campbell and his Orchestra, op Okeh, Buddy Campbell is het pseudoniem voor Ben Selvin, vandaar ook uitgebracht onder Selvin's Orchestra, deze Selvin-track op de labels Harmony, Clarion en Velvet als Roy Carroll and his Sands Point Orchestra;

23 nov 1931, Wayne King Orchestra, saxofonist 'The Waltz King' geschoold bij het orkest van Paul Whiteman;

25 nov 1931, PETER VAN STEEDEN AND HIS ORCHESTRA, opname van zijn eigen 'Home';

27 nov 1931, Will Osborne and his Orchestra, vocal Will Osborne;

28 nov 1931, Mildred Bailey, 'The Rockin' Chair Lady', arrangement Matty Malneck, met een selectie musici van Paul Whiteman. Mildred was van 1933 tot 1945 getrouwd met Red Norvo;

4 dec 1931, Arthur Tracy, 'The Street Singer', vocalist en vertolkt met accordeon;

9 dec 1931, Dorsey Brothers Orchestra, vocal Tony Sacco, solo Tommy Dorsey, met Glenn Miller;

11 dec 1931, Ruth Etting, haar leven verwoest door een gangster, getuige de Hollywood-film 'Love Me or Leave Me', première in mei 1955, met in de hoofdrol Doris Day;

31 dec 1931, Roy Smeck & His Vita Trio, op Hawaïaanse gitaar, vocal Paul Small, Smeck mocht spelen tijdens het bal bij de inauguratie in 1933 van de Amerikaanse president met Nederlandse roots Franklin D. Roosevelt;

1932, Reginald Foort on the mighty Wurlitzer Organ at the Regent, Londen;

1932, Jimmie Grier Orchestra, met Dick Webster;

1932, Ambrose and his Orchestra, At the May Fair Hotel, Londen, vocal Sam Browne;

1932, Leslie & Melachrino with the Waikiki Serenaders;

1932, Henry Hall and his Gleneagles Hotel Band, vocal Maurice Elwin, muziek gebruikt in 1980 voor de Amerikaans-Britse horrorfilm 'The Shining';

1932, Bob and Alf Pearson, Engelse broers met close harmony;

jan 1932, White Star Syncopators (= Ambrose Group);

jan-feb 1932, Robert Groves (= John Thorne), vocal;

15 jan 1932, Buddy Lane & his Orchestra, vocal Buddy Lane;

21 jan 1932, Rudy Vallee with his Connecticut Yankees;

22 jan 1932, Ray Starita and his Ambassadors, vocal Sam Browne, Nat Gonella op trompet;

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

vervolg discografie 'Home'

26 jan 1932, Jack Hylton and his Orchestra, vocal Pat O'Mally, Philippe Brun op trompet;

27 jan 1932, Louis Armstrong Orchestra, vocal L.A., John Lindsay op bas, Preston Jackson trombone;

feb 1932, Harry Roy and his Bat Club Boys, Londen, Arthur Calkin aan de bas;

15 feb 1932, Jimmie Ague (= Maurice Lefevre);

18 feb 1932, Fred Elizalde, piano-solo (zonder partner Dick Pearson);

24 feb 1932, Carroll Gibbons & his Boyfriends, instrumentaal;

29 feb 1932, Gracie Fields (soms 20 mrt of 29 mrt 1932);

27 feb 1940, Henry Wells als zanger, is co-composer van 'Little Joe from Chicago';

15 jul 1940, The McFarland Twins and their Orchestra, vocals Bert Ennis en Glee Club;

1943, Josephine Bradley and her Ballroom Orchestra;

18 jan 1944, Dick Haymes with the Song Spinners, directed by Camarata;

25 sep 1944, Mitchell Ayres & His Orchestra, op een Victory-disc (526-B);

12 dec 1944, George Wettling's New Yorkers, met vocals Jack Teagarden, Coleman Hawkins;

dec 1945, Billy Daniels with Jerry Jerome's Orchestra;

1947, The Beale Street Boys, 'They're dynamite on wax';

23 aug 1949, Erroll Garner met Johnny Hartman (JH befaamd met John Coltrane in 1963);

9 jul 1946, Bert Howell acc. by The Skyliners, had reeds in 1927 opnamen met Fats Waller;

19 mei 1950, Nat King Cole met het orkest onder leiding van Pete Rugulo;

10 aug 1950, Muggsy Spanier and his Ragtime Band, Darnell Howard op klarinet, Sid Catlett drums;

sep 1950, Bob Dewey and his Orchestra, vocal Tony Furtado;

1952, Johnny Long and his Orchestra;

1953, Danny Thomas zingt 'Home' op de soundtrack voor de film 'Make room for Daddy';

mei-dec 1953, Mark Carter and his Music for Romance, vocal by The Four Pipers;

1954, Jimmy Randolph met Zathmary and his Orchestra;

9 dec 1954, Pete Fountain & the Three Coins (= Pierre LaFontaine) in New Orleans;

6 & 7 jul 1955, Bob Scobey's Frisco Band, dit Frisco-orkest was in 1972 de inspiratie voor de Bredase Scat Cats van trompettist Rob Cremer, zieke Scobey deed in 1962 een driemaanden-tournee ...vervolg in de rechterkolom

met de Harlem Globetrotters en speelde zo in 1962 in de Jaap Edenhal in Amsterdam, op 26 mei in de Energiehal in Rotterdam, en op 25 mei in Oostende in de Sporthal van de Koninklijke Hallen. Scobey stierf het jaar later op 12 juni 1963;

1956, Jackie Gleason met de Keith Textor Singers;

3 aug 1956, Urbie Green and his Big Band, Al Cohn, Dave McKenna, Osie Johnson;

2 jul 1957, Gene Krupa Quartet, met Eddie Shu, Dave McKenna, Wendell Marshall;

26 jul 1957, Little Jimmy Scott, met Hal Singer, Gene Redd, Kenny Burrell, Kelly Owens;

14 aug 1957, Louis Armstrong & Russ Garcia's Orchestra, de dag voordien 'Ella and Louis Again';

2 okt 1957, nog een 'Home' van Little Jimmy Scott, met dezelfde musici als op 26 juli;

'Home' door het orkest van Peter van Steeden (1931):
<https://www.youtube.com/watch?v=ZC1js5yVYLg>

1958, Randy Van Horne and his Swinging Choir, mooi à la Swingle Singers;

1958-1959, Matt Dennis met orkest onder leiding van Sy Oliver;

1959, Ray Anthony, op 'More dream dancing';

1959, Gordon MacRae, met Van Alexander (Alexander Van Vliet Feldman);

1959, Vic Damone met big band Jack Marshall, à la Frank Sinatra, Perry Como;

...vervolg op de volgende pagina links

vervolg discografie 'Home'

dec 1959, The Mills Brothers met orkest Larry Gordon;

? okt 1960, The Ventures, rock and roll band uit Tacoma, Washington, soms à la Shadows;

apr 1961, The Buffalo Bills, barbershop kwartet uit Buffalo, NY;

11 apr 1961, Willis Jackson, met Richards Wyands piano;

27-29 jul 1961, Helen Humes, met Joe Gordon, Teddy Edwards, Wynton Kelly, Leroy Vinnegar;

aug 1961, Gloria Lynne met Jimmy Jones Orchestra;

dec 1961, Julius Watkins, French Horns for my Lady, met Eddie Costa, George Duvivier;

29 aug 1963, Ethel Smith, 'Tico tico', first Lady of Hammond Organ, getrouwd met Bo Diddley (1947-1956);

21 dec 1963, Sam Cooke, fataal neergeschoten door manager Hacienda Hotel in Los Angeles;

1964, Lenny Dee, Hammond orgel, uit Chicago, = Leonard George De Stoppe-laire, hier vermeld vanwege zijn Belgische roots, had in 1955 een hit met 'Plantation boogie';

1965, Della Reese, 'C'mon and hear', met orkest Peter de Angelis, producer Bob Thiele;

feb 1965, Woody Herman, met Bill Perkins, Chuck Flores, Cy Touff, Jack Nimitz;

19 okt 1966, Dean Martin met orkest Les Brown, studioalbum;

29 apr 1971, Jimmy Rushing op 'The You And Me That Used To Be', plaat van het jaar 1972;

1972, Slim Whitman;

7 mei 1972, The Pasadena Roof Orchestra, swingband sinds 1969 met songs van de jaren twintig-dertig;

1978, Robert Crumb & The Cheap Suit Serenaders met Bob Brozman op steelgitaar;

14 aug 1979, Jimmy Knepper Sextet, 'Tell Me', Jimmy Knepper-tb, Eddie Engels-tp, Dick Vennik-ts, Nico Bunink-p, Harry Emmery-b, John Engels-d, op Nederlandse Daybreak, DBCHR75048;

1981, Butch Thompson Trio, Live from St. Paul, Minnesota;

1985, John Ernest Crawford;

1988, Guy Van Duser & Billy Novick, 'Exactly Like Us', Rounder;

1994, Bob and Dolores Hope;

14-16 apr 1994, Gerry Mulligan Quartet, met Ted Rosenthal, Dean Johnson en Ron Vincent, met deze bezetting op North Sea Jazz Festival in Den Haag op 10 juli 1994;

23 sep 1995, Tom Saunders' Wild Bill Davison Band, met Dick Sudhalter, Roy Williams;

...vervolg in de rechterkolom

1998, Flora Scott with Hugh Fraser;

16-17 nov 1999, Benny Bailey, 'The Satchmo Legacy', met John Bunch, Bucky Pizzarelli;

2000, Those Metal Boys with their Metal Toys, op 'Steppin' Out', een Oost-Vlaamse band, en bij de Sabam-aangifte van hun songs 'deze maffiose colporteurs wisten niet eens zeven auteurs te achterhalen van de door ons opgenomen songs - waar gaan die lieve centen dan naartoe?';

2002, Terry Blaine & Mark Shane op 'Lonesome Swallow', deze zwaluw was een hit voor Ethel Waters en James P. Johnson (opgenomen 21 augustus 1928);

'Home' door Louis Armstrong and his Orchestra (1932):

<https://www.youtube.com/watch?v=50ludXdPQOw>

21-22 jul 2002, Bill Mays Trio, met Martin Wind op bas, Matt Wilson op drums;

7 jul 2004, Dominique Eade & Jed Wilson op de plaat 'Open' - van diezelfde vocaliste Dominique Eade verschijnt op dezer 23 mei een nieuwe plaat met Dave Douglas & Elan Mehler Sextet;

mrt 2010-2011, Paul McCartney op 'Kisses On The Bottom', met Diana Krall, John Pizzarelli;

2011, Dixie Warsaw Jazzmen, 'Home' in een dixielandversie gespeeld;

2013, Ben Witte, 'At the Jesters Lounge, Houston';

9 nov 2015, Tuba Skinny, georganiseerde straatmuzikanten in New Orleans' Vieux Carré, met multi-instrumentaliste Shaye Cohn, kleindochter van Al Cohn, waren te gast in mei 2018 in Breda, Gent, kleur je dag met 'the incredible piano from Shaye Cohn of Tuba Skinny' tijdens het Bix Festival van 13 maart 2016.